

Yürek Çağrısı

3 AYLIK DERGİ SAYI.5 Tekirdağ Hapishanesi Nisan '04

Sansüre ve Tecrite Son...

Hapishanelerde

110 İnsan

Öldü

Duydunuz mu ?

Sansüre ve Tecrite Son...

MERHABA

Yeni bir sayımızda tekrar beraberiz. Zaman mı hızlı atıyor yoksa mapustayız diye mi bize öyle geliyor anlatamadık ama 3 ay gelip çatmış bile ☹.

Bir önceki sayının sayını kahvesini ve sigarasını daha yeni tükettik ki yeni sayıya başlamış olduk.

Geçen sayımız hazırlanırken direniş destanımızda ölümsüzleşenlerimizin sayısı 107'ydi. Bugün 110 oldu. Muharrem, Günay ve Ümit'le köllerimizi savurduk Anadolu'nun dört yanına. Yine yaktık, yine dövdük zulmün kalelerini.

Bu sayımız öncekilerden farklı olacak. Daha önceleri güncel ağırlık veriyorduk. Bu sayımızda da güncel boyutlarla yazılar olacak ancak asıl olarak bugüne kadar F. N. dediğimiz, Peçit dediğimiz ve bunları çeşitli yazılarla dile getirmeye çalıştık. Bu sayımızda ise kimi uygulamaları somut anlatarak farklı açıdan göstermeye, hissettirmeye çalışacağız. Belki de buna "mutfakta hazırlanurlar" da diyebiliriz.

Yine mektuplar olacak. Dışarıdan içeriye, içeriden dışarıya, yüreğten yüreğe ulaşan mektuplar. Ve bu mektuplarımız her sayıda yerini alacak. Siz de okuduğunuz andan itibaren elinize bir kalem alıp duygularınızı, yüreğinizi detaylı yazıp bize yollayabilirsiniz.

2004 1 Mayıs'ına sayılı günler var. Belki de bu sayıyı okuduğunuzda 1 Mayıs'ı kutlamış olacağız.

Uluslararası komplolara rağmen bir sel olup olmaya devam edeceğiz. 2004 1 Mayıs'ı da bizindir.

14 Mayıs Anneler günü. Tüm annelerimizin ellerinden öpüyoruz. Onlara ne desek de az gelir.

Gayri söylenerek daha çok şey var iyisi mi biz gerisini dergimizin sayfalarına bırakalım.

Umudumuzun On'unu kez bayraklaştığı günlerin coşkusu. Karanfil Halayına kattığımız cankarımın sıcaklığıyla kucaklıyoruz. Sergilerimizle

Yüreğ Coğrısı.

YANMAK

Önce Muharrem'in sesini duyduk. Sonra:
Günay'i, Ümit'i

Seslerini hücremizde duyduk, belki de evde,
okulda, fabrikada, caddede, sokakta...

Biz hücredeydik! Kulağımız o an belki de
küçük el radyomuzda haberleri okuyan sunucu-
nun sesindeydi. Belki de o an hücremizde, sohbet
te gelen bir yoldaşın beyaz kağıda düştüğü notu
okuyorduk ya da havalandırmada bir aralık
gökyüzünün altındaydık ve derinlere dalmıştık;
geçmişe doğru yol alan Ümit'in takasının bir
benzerinde... Belki gözümüz gökyüzünün ma-
virisinde, pamuk gibi beyaz bulutlardaydı.

Ve onları duyduk, okuduk, gördük...

O anda beynimizde, yüreğimizde ardarda
gelen depremleri yaşadık. Sarsılan bilinci-
mizden, yüreğimizden coston seller gibi kabaran
anılarımızın içine karıştık ya da duygularımızın
hayallerimizin derinliğinde dolanıp durduk.

Muharrem'i, Günay'i, Ümit'i düşündük.
Beynimizin derinliklerinden gelen öfkemizi,
kinimizi hücrelerinize, iliklerimize kadar
hissettik bir kez daha.

★ ★ ★ ★

Gabmağı yakıp elime tuttum. Önce tatlı
bir sıcaklık hissettim; hemen ardından yakı-
cılığını duydum alevin. Jandı elim.
Gabmağı söndürdüm...

Muharrem, Günay, Ümit... Üçü de bedenini atese verdi. F. Piplerinde tecrit olduğu için; beyaz gömleklî - doktor kılıklı kasaplar, zorla beslenemeyi dayattığı için... Bu dünyanın imparatorları dişenen tek bir beyin kalmasını istediği için; bu ülkenin zorbaları kimse sesini çıkarmasını istediği için cayır cayır yandılar! Öyle uzak uzak düşünme; kibrit değil insandan bahsediyorum. İsimleri yabancı mı geliyor, tanımaz mısın? Kendi çocuğunun, kardeşinin yardığını düşünene bir--- dehşete kapılırsın. Hatta düşünenezsün bile. Dayanamazsın çünkü.

Biz üç büyük yıldır bu ölümleri yaşıyoruz. Kardeşimiz artık eritecek tek bir hücresi kalmadığı için ölüyor aklıktan, abimiz bedenini atese veriyor... anamızı, babamızı, evladımızı -- biz kendimizi--- ölüyoruz işte! Sana bir-lerce kez ölümden bahsetsem, ölmekten bahsetsem ölenlerden bahsetsem anlar mısın bunu?-- Alırsın belki... Alısma!

Üç büyük yıl oldu.

Üç büyük yıldır ölüm yanımızda.

Üç büyük yıldır birilerimiz hep barbaşağdı ölümlerle. Şimdi de öyle...

Bu alıziacak birşey değil ve biz alıziyoruz ölümle. Öyle varsayıp vaaz vermeye kalkarlara bakma. Üç değil üç bin yıl geçse alıziılmaz ölümle.

Üç büyük yıldır böyle bu: Üç büyük yılın her bir anında yanımızdaydı ölüm. (Biliyorum tekrar tekrar yazıyorum bu cümleyi) Ve günün herhangi bir saatinde, haftanın

herhangi bir günde ölüm habersinin gelebileceği üç büyük yıldan bahsediyordum.

Yüz on ölüm haberi aldık bugüne dek
110 ölümden sonra da alışmadık.

Üç büyük yıl ölümle yangını da yaşasın, o ölüm bir slogan olup patladığında, Ümit, Muharrem, Gonay olduğunda... kelimenin tam anlamıyla yanarsın! İsten işe... alev alev... O anda bu ölümlerin sorumlularını eline verseler 'gık' demelerine meydan vermeden hepsini dışlarıyla parçalarsın... Janursun!

Bu acıyı anlatmak kolay değil ki; ben Gonay diyorum, Ümit diyorum, Muharrem diyorum... Sen en sevdiğini koy onların yerine; belki biraz duyarsın.

Binlerce kez lanet olsun bu düzene. Üç bez emperyalist devletin keyfi yerine gelecek; vatanımızın üzerine kan emici garajlar gibi görülmüş bir avuç işbirlikçi asalak rahat uyku uyuyacak diye benim en sevdiğim can veriyor üç büyük yıldır. Bu öfkeyi nasıl anlatayım?..

107 ölümün üzerine ardarda Muharrem'in, Gonay'ın, Ümit'in haberini aldık. Üç, yzyedinin yanında çok küçük bir rakam. Ha 107 ölmüş ha 110 mı?.. **DEĞİL İSTE!**

Sen Ümit'in ne güzel kahtaha attığını biliyor musun... Sen Gonay'ın ne kadar güzel battığını biliyor musun... Sen Muharrem'in ne kadar güzel konuşturduğunu biliyor musun?... Biliyor musun?... biliyor musun ne çok yandı, biliyor musun ne çok kirlendik, biliyor musun ne çok gururlandık?... (Evet evet gurur da duyduk. "Olmak ya da olmamak")

değil sadece mesele; nasıl öldüğün da önem-
li. Onlar olması gerektiği gibi yaşayan-
lardı. Onlarla yarı... Ve herbiri gele-
ceği aydınlık bir ülke için verdi herşe-
yini-- kahramanca)

İşte o üç ölüm haberiyle bunları
yaşadık. Öfkeyi, kini, sevgiyi, gururu,
acıyı, saygıyı, umudu, zafere, coşkuyu...
dörtüklerinde...

Ölen birinin yerinde olmayı istemek
nasıl bir şeydir; sana nasıl anlatabilirim?
En sevdiğilerinin yerine ölmeyi istemek...
Canından can vermeyi istemek... Üç bu-
cuk yıldır, biz aldığımız her ölüm habe-
rinde bunu düşünürük işte.

Açlıkla eriyip hayata gözlerini yummak,
alevleri kusanmak bedetine, sonsuzluğu
yürümek... her ölümdede duyduğumuz aci-
dan daha mı büyük acı verir? ...
Bilmiyorum. Ben yaşadığımı anlatmaya
çalışıyorum sadece. Ve senin için en
büyük acının tarifi neyse onu koy benim
acımın yerine, o zaman biraz olsun
anlarsın belki.

Üç buçuk yıl oldu ve tam 110 kez
böyle yandım ben... ve gözlerce kez
de sakat bırakılan, hafızası silinen in-
sanlarımızı duyduğunda hissettim aynı
acıyı.

Sürekli bir sessizlik, sürekli bir sus-
kunluk mı var sanıyorsun? Uğultularını
duyuyorum ben görülen alevlerin. Her
döşen can, atese verilen her beden isyan
demek; böğsüyen kin demek, çekilen
bayrak demek, zafere doğru bir adım de-
mek, umut demek, göğ demek... daha da

Çok şey demek...

Sıradan şeyler değil bu ölümler. Alışma!
Hepsi şu an yaşıyor olabilirler. Hepsini
yollar dolusu sevgiyle kucaklaşıp, ayaklarını
vura vura halay çekebilirler... Olmadıysa;
bu zulüm kat be kat artarak sordüğünden...
Olmadıysa; onursuzca yaşamaktansa
ölümle karşı koyduğumuzdan... Zafere
şehitlerle varacağız dediğimizden -ki yolu
yok başka-.. Olmadıysa-- olsun diye
ölürsün duha-- Geride kalan insanın
yarasınca yarasını diye...

Muharrem diyorum, Günay diyorum.
Smit diyorum, can diyorum, gözet diyo-
rum, aklar diyorum, yurdılar diyorum.
En sevdiğilerimiz diyorum, ölüyorlar diyo-
rum. Onlar öldükçe jüriyoruz diyorum.
Pirlanta desen tutmaz yerini, en sevdiğik-
lerimiz -ki en yigitlerimizdir- diyorum
onun için. Gül yaprağında çiğ tarası
desen tutmaz yerini, marti kanadında
at tüy desen -ki lekeliştir- tutmaz--
en sevdiğilerimiz-- canımızın can için, yol-
dar diyorum onun için. Sana birşey anlat-
mıyorsa sen kendi 'canını' koy yerine
Nasıl bir öfkedir, nasıl bir acıdır,
nasıl bir sevgi, nasıl bir kın-- duyarsın
belki...

Daha da anlatıyordum... kusuruma
bakma.

Önce Muharrem'in sesini duyduk. Sonrası
Gönay'i, Ümit'i...
Sesleri dalga dalga yayıldı Anadolu'nun
topraklarına.
Şimdi gözlerce Muharrem, Gönay,
Ümit sırasını bekliyoruz.

x * x *

SES

Göz pınarlarından boşalan yaşların ardı arkası kesilmiyordu.

Yüregine doğru akan ve damarlarını ateş gibi saran kanın sıcaklığıyla adımını attı.

Yanık bir koldan ötesi görünmüyordu. Belli belirsiz bir duyguyla titreyen elini örtüye uzattı.

Dondu gözleri... Yutkunamadı. Morgun duvarları üstüne üstüne gelir gibi oldu. "Oğul" dedi... Başka birşey diyemedi.

Oğul daha dşn konuştu. Daha dşn gözlerin gözlerimdeydi can oğul... Ses ver oğul ses ver. Ben sensiz ne ederim. Sana gelen bana geleydi. Senin yerine ben yataydım oğul ses ver.

Öpüp kobladı sarıp sarmaladı. Kınalı parmaklarını gezdirdi bedrinin üzerinde. Yalım yakar oldu yüreği.

Konuşmaya çalıştı... Belki bir ses alırım diye baktı kara gözlerine.

Bir ses...

Ne olur bir ses oğul...

★ ★ ★ ★

Can anam.. Canım anam:

Ne desem ki derdine derman olsam...

Ne desem ki göz pınarlarından süzülen yaş olup yüregine aksam...

Ana dedik mi akan sular durur. Hani

büyüsek de, yine sizin gözünüzde o ilk doğum sancısıyla yaşama merhaba diyen bebeleriz.

Yıllar geçse de biz hiç büyümezi...

Bunu iyi biliriz anam.

Ve dahi bildiğimiz birşey var ki; analığın ne yaman birşey olduğudur.

"Yaşamayanlar anlamaz" sözleriniz kulaklarımızda. Biz sadece bildik. Ama bilip de gördüklerimizle onu hissettik. Dalin ve sadeydi.

"Ana gibi yar olmaz." derler ya; işte öylesine bir sevdadır içimizde. Jakar durur...

Belki çekilen acılara ortak ettik diye gün yasa göremediniz. Bunları biliriz, anlarız.

Anlarız ya güzel anam; yine de bilirsin bir sevdadır yoreğimizi alazlandıran. Alazlandırsa bir yanardağın pöskürmeye hazırlanması gibi kabarıp da sarur dört yanımızı... Öyle bir sevdadır ki; Ferhat'ın dağları delme inancından daha bir büyüktür.

Hani hep "Büyün de okuyun, okuyup da adam olun" derdiniz.

Evet büyüyecek, okuyacak ve adam olacaktık. Çok çabaladık. Evlerimize giren lokmaların sayısı sırf okuyabilelim diye azaldı... Okuyanlarımız da oldu. Ama okuyup da adam olunamayacağını öğrendik. Çünkü onların istedikleri adam bize göre değildi.

Yani güzel anam mesele kitap okumakta, okul bitirmede değilmiş. Onlara lafımız olmadı. Asıl mesele yorekteymiş. Ve böyle bildik yaşamı... Bilip de yol eyledik nehirler gibi...

Ümit'e dair

Adımla!

Adımla boylu boyunca
Sanma ki dış yoldasın
- kaldırım da değil

Tarih ırmagındasın

"Tarih'in sonuymuş..."»

Ahmakça teoriler...

Dünya varoldukça

Bu ırmak akacak!

Tarih ırmagında

Adımla!

Hızlandır adımlarını
daha hızlı...

Rahat ve mütevazı

"Tarihimiz" gibi

Bir göreve gider gibi (misali)

Tazanı su niyetine içmeli

Canını bir tohum gibi

Serpmelisin toprağa

"Tarih'in ak sayfalarına"

ülkenin...

NİSAN 2003 / TEKİRDAĞ

Merhaba Sevgili Yoldaşlar;

Ben de hepimizi sıkıca kucaklıyor yazları ilerlese de gövdeleri - yörükleri hep genç kulan "ihtiyaçlar-mayan genç" abilerimizdir de ellerinden öpüyorum.

Ev "saç" ve "yaş" konusunda ben de az çekmedim. Bugüne kadar. Kimi zaman babamı "abim" kimi zaman da ablamı "kız kardesim" sanan yoldaşlarımız oldu. Neymiş efendim... Olduğumdan daha "yaşlı" gösteri-yormuşum (!) Sebep? Saçlarım yoğunmuş.

Öyle sanıyorlardı. Ve hep yanılıyorlardı. Halbuki kaç sefer söylemiş, kaç kez tetrarlamışım; "Yaş 18 ağa. Saçlar konusunda ise görüntüye aldanyorsunuz" deji.

Yanılanlar sadece tanıyan yoldaşlar olsa o da iyi. Bugüne dek asıl yanilgiyi ise yüz yüze gelip kendileriyle şahsen tanışma şansını bulamadığımız yoldaşlarımız yazadılar. Yanılmıyorsam eğer, sanırım sizin içinizde de hala daha bu yanilgiyi yazayanlarımız var. Sorgit yanılmanızı kim ister? Doğal ki ben de istemem yanilgiya dönüştürürüz. Neyse ki şansımız varmış... "Fotoğraf Makinesi" denilen şu teknoloji ürünü alet nihayet bizim mekânımıza da uğradı da çözdük bu işi.

Bugün tüm bu yanilgılarınıza son darbeji vurup NOKIA koyuyorum ☺ Artık 'yanilgi' da ısrar edip-etmemek size kalmış. İşte FOTOĞRAF!

Örne söylüyorum: "Yaş 18! Saçları ise kesmişiz."

Ne sanıyordunuz yanı? Saçı kesilmiş adamın elbette ki başı 'kel' olur. ☺ Bütün mesele bu! Bunu bilmek gerekir! Bazen bilmek de yetmez. İşin ayırıcına varabilmek de gerekir. İşte, yanilgılarında ısrar eden yoldaşlarımızın ayırıcına varamadıkları nokta da bu zaten.

Sergili YOLDAŞLAR

Aynı mekanı paylaştığımız sizlere anı-hatıra olsun diye bu 'cansız' fotoğraf karelerinden birakmak istemiyorum. Sizlerle en güzel, en canlı anı ve hatıralarımızın (az veya çok, eksik ya da fazla) bugüne dek paylaşabildiklerimizi olacağına inanıyorum.

FOTOĞRAF da biratacağım elbet. Hem de en güzelinden, en yakışıklı olanından... "DAĞLARDA UĞAN KARADENİZ YELKENLİSİ GİBİ" hem de...

"O gün" geldiğinde 'sağ'ın ve 'yaş'ın da bir önemi kalmamış olacak zaten: KARADENİZ YELKENLİSİ'nin rüzgarlarda savrulmuş yelkenleri saçlarım, güvertesinden sarkan ipleri bıyıklarım, 18 kaburgalı gövdesi yarım olacak!..

İsin özü özeti bu aslında. Anı da, hatıra da bu... Mutluluğun resmi de...

Abidin DİNO becerememişti mutluluğun resmini çizmeyi. E an ben de çizemem o resmi... "O gün"e saklıyorum tüm hünelerini.

Tanam SÖZÜ! "O gün" tek tek herbirinizin mekânına uğrayıp KARADENİZ YELKENLİSİ'nin birer fotoğrafını sizlere de biratacağım. Biliyorsunuz, onlar aynı zamanda 'döğün' fotoğraflarımız olacak bizim.

Döğün demek bayram demek!..

Bayram demek mutluluk demek!..

En büyük BAYRAMIMIZDA ise zaten HEP BİRLİKTE olacak, yanyana, omuzomuzda habaya duracağız.

İşte "O gün" dünyanın günümüz Türkiye'sinde "EN GÜZEL P02"ü Anadolu topraklarından Biz vereceğiz...

Selamlar Sergiler

Ümit GÜNGER

Merhaba Sevgili: ...

Demek rüyanda gördün ha. Rüyayı ne gerek var aha kendim geleyim. Hem de yürüyerek. Zaten bir kişilik boz yeriniz var. Üstlenmiş olursun. Gerçek rüyalar iyidir iyi. Hayra alamettir. Hem de Mâkerrem (Muhammed Karadeniz) gardaşımızdan sonra görmüşsün ki... Sen en iyisi bu rüyayı bir tabirini yaptırırsaydın! Tabirini ben yapardım ama şimdilik kalsın. Zaten tekrar gelecekmişsin bu yana doğru. Ama ben sana şlla ki yaparım gördüğün o rüyayı tabirini. Bundan hiç şüphelenme.

Yav bir de ben şu (M.Li) maç konusunda soracaktım. Maça almıyorlar mı seni? Oysa ki senin iyi bir futbolcu olduğunu hepimiz biliyoruz.

Bizim Mâkerrem gardaşımızın futbol stili de fena değildi. Hani şu geriye yatıp gelen topa havada geriye doğru vuruluyor şimdi unuttum bu şık hareketin adını. Dilimin ucunda kalbuki. İşte Mâkerrem'in o hareketi de meşhurdur. Sahi neydi o hareketin adı? Biz de sporculuyuz resmen. Neyse, gelmeyecek aklıma şimdi. Ama en güzel hareketi ise bu son hareketti! Şık mı diyorlar. Ha ondan iste... Şık hareketleri geliştirmek gerekiyor tabii.

Evet yine Mart sıcaklarındayız. Mart Boylarının her bir günü ayrı bir sıcak. Newroz, Kızılder... Hem hepsini kutlayıp anmış ve Mart'ın tüm sıcaklığıyla kutulanmış olayım. Evet ikincisi de Mart Boylarının tüm sıcaklığı, Karadeniz dalgalarının coşkunluğu ve özlente sınırsız sıcaklığı.

Tüm arkadaşlara sınırsız selamlar sevgiler. Yakın komşulara sesli olsun selamlarımız. Ayrıca sizin bloktaki uğramadığım hücre kalmadı. Hepiniz başlısınız yani. Gaylar hazır ve beklemeyim. Sen bile bu kadar geciktirigine göre... İsimiz iş desene. Baha çok beklentiz ha. Öyle san. Görüşeceğiz elbet. O yüzden hoşçakalın demeyim.

(18 Mart Pekişme D. Hastanesi)

UMİT GÜNGER

TEK YÜREK

"Dışarıda yaprak kimildamadığı günlerde"
"Dışarıda yaprak dahi kimildamıyordu" sözlerini
duymayan varmıdır? Sanmıyoruz. Az çok ülke sorun-
larına duyarlı olan herkes mutlaka duymuştur bu sözü
Bu söz basit spradan bir söz değildir. Bu sözün
arkasında ne büyük gerçekler, ne büyük acılar vardır
Her şeyden önce bu söz direnen yüreğin sesidir. Bu
söz 12 Eylül cuntası döneminde, canını dışına takıp
aylarca yıllarca işkenceye direnen Zulme boyun
egmeyenlerin sözüdür. Bu söz hapishanelerde kesin-
tısiz işkence, zulüm, işkence ve zulme karşı baş
başa direniş sürerken, dışarıdaki duyarsızlığı,
insanı kahreden sessizliği, tepkisizliği boyun
egmişliği anlatır.

12 Eylül'de cunta karabasan gibi çöker ülkenin
üstüne. Direnenler vardır. Yok değil. Ama sadece hapis-
hanelerde devrimci tutsaklardır. direnen dışarıda
"Yoktur" direnişte.

peki ya şimdi öylemi? Değil. Dışarıda yaprak
kimildamıyor artık. Ama daha önemlisi, dışarıda da
direnenler teslim olmayanlar var artık

Zulüm her yerde aynı zulümdür "Bana deş-
meyen yılan bin yıl yaşasın" diyen zulümden kurtu-
lan değil, zulmün ortasıdır. içeride süren zulme
ve ona karşı peşitirilen direnişe sessiz kalanlara
diyecek çok şey var. Ama şu an değil. Şu an bizi
ilgilendiren dışarıda içeridekilerle birlik aynı çarkta
ve inançta, aynı onur ve namusla direnenler, zulme
teslim olmayan, boyun egmeyenler. Ailelerimiz;
Onurunu namusunu zulme teslim etmeyenler...
Armutluda, Aksaray'da, Abdi İpekçide, Meydanlarda
Sokaklarda destan yaratıyorlar, Kahramanlığın
tarihini yazıyorlar...

içerisi dışarısı yok artık. Tek bir zulüm tek bir saldırı var. Zulme karşı içeride ve dışarıda bütünleşmiş, tüm saldırıları boşa çıkarmış, tüm engelleri aşmış. Yeni kahramanlık destanları yaratarak yoluna devam eden tek bir direniş var.

Bitirip yok edemediler. Yenilmediler, bilekleri bükülmedi, sesleri boğulmadı. Neden acep?

Bu soruyu düşününce; Armutlu gelir hemen akla Gülsüman, Şenay, Canan, Zehra, Hülya, Gültekin... ışık olur yanar beyinlerde. ve bugün Abdi İpekçi

Ankara'da kışın kuru soğuk ayız olur. Donarsınız. Ankaranın kışında aş, çıplak Abdi İpekçi de ailelerimiz donmadan dayandılar.

Aşlık bedenleri yürekleriyle zulmün kapısına dayandılar. İki yüz günü, aşlıkları, direnişleriyle geride bıraktılar. Onca saldırı baskı ve tehdite ugradılar. Yılmadılar. Bir koç başı gibi dayandıları da, dayandıları zulmün kapısına.

Belki binlerle, onbinlerle, ifade edilmiyor sayıları. Hiç önemli değil onlar bir üretilen onlar moral, coşku, zulme korku, zulmün karşısında kararlılık ve zafere inanış üretiyorlar aylardır.

Ailelerimiz direnişleriyle direnişin en büyük moral, güç, coşku kaynaklarından biri oldular. Fırtınadan, yıkılmadan dimdik ayakta tutanda içeridekilerin direnişi, kararlılığı, coşku ve inancı. Fidanlar, Ahmet'ler, Gülnihal'ler, Nail, İbo'larla yarattıkları kahramanlıklar onlar bizim ailelerimiz.

Dışarıda ve içerideki direniş etle tırnak gibi bir bütün. Böyle bir bütün ki zulmün ne yapacağını şaşırıyor, çaresiz kalıyor, zavallılaşıyor. İçerideki direnişi bitirmek için, direnişçileri rüşvetle tahliye ediyor. Ama direnişçiler rüşveti elinin tersiyle itip, dışarıdaki direnişe katılıyor. Dışarıdaki direnişi güçlendiriyor. Dışarıdaki direniş güçlenince, zulmün bu kez dışarıdakilere saldırıyor. göz altına alıyor, işkencelerden geçiriyor, tutukluyor.

Hücrelere kapatıyor. Bu kez içerideki direniş daha da güçleniyor. Dışarıdan içeriye, içeriden dışarıya sürekli akan nehirdir böyle.

İçeriden dışarıya, dışarıdan içeriye durmadan çağlayarak akan bu nehir bildiğiniz nehirlerden değildir. Bu nehir yürekteki yüreğe gidip gelen Sevgi nehridir. Vefa nehridir. Güven inanca nehridir.

Aileler bu nehirle taşır sevgisini, vefasını, inanca ve güvenini içeriye, içeridekiler bu nehirle taşır dışarıya, sevgi, vefa, güven ve inancını.

Dışarıdakiler çirpınır içeridekiler için, kendilerini düşünmezler, hep içeridekilerdedir akılları. Kendilerini bırakıp toplayıp tüm yiyeceklerini, paralarını onlara gönderirler. Bir saldırı olsa içeridekilere, hemen koşarlar alantara, başlarlar protestolara suç duyurularına, açıklamalara gösterilere...

İçeridekilerde dışarıdakiler için, bırakıp kendilerini, toplayıp paralarını, yiyeceklerini dışarıdakilere gönderirler. Bir saldırı olsa dışarıdakilere kopar yüreklerinde fırtına, sloganlar, suç duyuruları, ailelere destek mesajları birbirini kovalar.

Yüreklere karşılıklı birbiri için atar.

Ailelerin elinde "Sizi seviyoruz" diyen bir döviz, tepeden tırnağa sevgiye boğar içeridekileri. Yüreklarını ısıtır, inançlarını, güçlerini bileylet.

İçeriden dışarıya ulaşan "Ailelerimize kalkan eller kırılacak" sesi tüm direnişlerde taleplerinde, ailelerin sorunlarında yer vaneleri tepeden tırnağa sevgiye boğar dışarıyı, içlerini ısıtır, sevgilerini büyütür.

Ve içerisi dışarıyla tek vucut olmuş direniş yorulmadan engellere takılıp kalmadan zafere yol alır özgürlüğe, onurlu namuslu bir yaşama anaların evlatsız kalmadığı, evlatlarının anaların çığıltığı ile uyanmadığı bir dünyaya...

Onlar kazanacak. Bu gün rüzgar ekeler yarın en büyük fırtınadan daha beter olan →

onların öfkelerini biçecekler, içeride ve dışarıda yenildi zulüm. Teslim alamadı kimseyi ne içeride ne dışarıda bitiremedi direnişi.

Bu direniş, bu gün içeridekilerle, dışarıdakilerin bütünleşmiş yüreğiyle kahramanlık destanları yazıyor. Bilinki bu bütünleşmiş yürek yarın ülkemizin şoförüne zafer yazacak

O gün içerisi ve dışarı birlikt halaylara kavuşacak. İçeriden ve dışarıdan yükselen titili sesi ülkemizin semalarında dalgalanacak

ANİ

ANNELER GÜNÜ

Merhaba Ailelerimiz,
Büyüklerimizin ellerinden öpüyor, sımsıkı
kucaklıyorum.

Bir Anneler günü daha geldi, çattı. Biz yine
dört duvar arasında... Biz yine hasreti
büyüyen... Biz yine umudu yorına taşıyan,
büyüten...

Anama hep çiçek alırdım. Anneler Günün-
de... Karanfil, gül... değil. Bunlarda yaraşırdı
ama ben kalıcı olsun isterdim. İsmi ni dahi
bilmediğim bir çiçeği alır, toprağıyla getirirdim
pazardan. Anam çiçek yetistirir, bakar, severdi.
Hala da aynıdır. Nasıl bizleri büyütüp bu yaşa
getirdiyse çiçeklerde öyle bakar.

1999 yılından bu yana çiçek alamadım. Anama
mapusluk, ayrılık derken, hasretimizi mektup la,
ziyaretlerle sindirir olduk.

Her Anneler günü gelisinde hiç unutmadığım
ve unutamayacağım bir anı gelir aklıma. Sohbet
açılıp laf bu güne gelende, yanımda kim varsa bu
anıyı anlatır, o günkü halime beraber güleriz.

99 yılı mayıs ayı... umraniye hapishanesine
tutuklanıp gideli 3-3,5 ay olmuş. Yeni yeni
mapus yaşamını tanıyor, alışıyorum.

ANNELER GÜNÜ

Haliyle sayımızda kalabalık olunca, halimizi siz düşünün. Erkekler 170-180 kişi, bayanlar 30-35 kişi varız.

Anneler gününü gelmeden bizler, tutsak olan annelere bu gün için bir program hazırlığına girdik 5 Anamız var. Bir anamız öfleyla beraber tutuklu, dördü yaşlı, biri genç... iki anamız da eşleriyle beraber tutuklu... program türkölü, Sohbetli geçecek. Biz yaşı küçük olan gençlerden 5 kişi, bu beş anamıza hediyeler vereceğiz. Kalem takımları... vb hediyeler var...

Program başladı, sıra hediyeleri vermeye geldi. Benden önce diğer arkadaşlar kalkıp analarımızın elini öpüp, günlerini kutlayarak tüm arkadaşlar adına hediyeyi verdiler. Sıra bana geldi. Bende genç olan annemize vereceğim hediyeyi. Kalktım, elimde hediyeyle sahneye gittim. Ablada geldi. (Ben yine Annemize abla diyorum.) O gelince ben hemen epilip elini öpmeye çalışınca filim koptu-ü Ablada elini öptümüyör-ü tüm millet gılmeye başladı. Ben olayın heyecanıla renkten renge girdim. Yaşı genç... 34 yaşında. Bende 18 in deyim ama, Anneler gününü ya, bu günlerde anamızın elini öperiz. ya

ANNELER GÜNÜ

bende onun etkisiyle ablanın elini öpmeye çalıştım Oda elini çekince olan oldu. Ben zaten utanımdan yerin dibine girmiş gibi oldum, o arada tokalaşır anneler gününü kutlayarak yerime oturmaya gittim. Biderken arkadaşın biri koluma dürterek, elimdeki hediyeyi vermeyi unuttuğumu işaret etti. 😊

Eh yani genisini siz düşünün! Ben bir kez daha renkten renge pırerken, bütün arkadaşlar bana pülmetten yerlerde neredeyse paspas olmuş vaziyettedir.

Geri dönüp hediyeyi verdim ablaya verdim ama, nasıl verdiğimi hatırlamıyorum bile. Ben kirdiğim potların etkisinde, heyecandan kendimden geçmişim Sanki Geçtim oturdum yerime

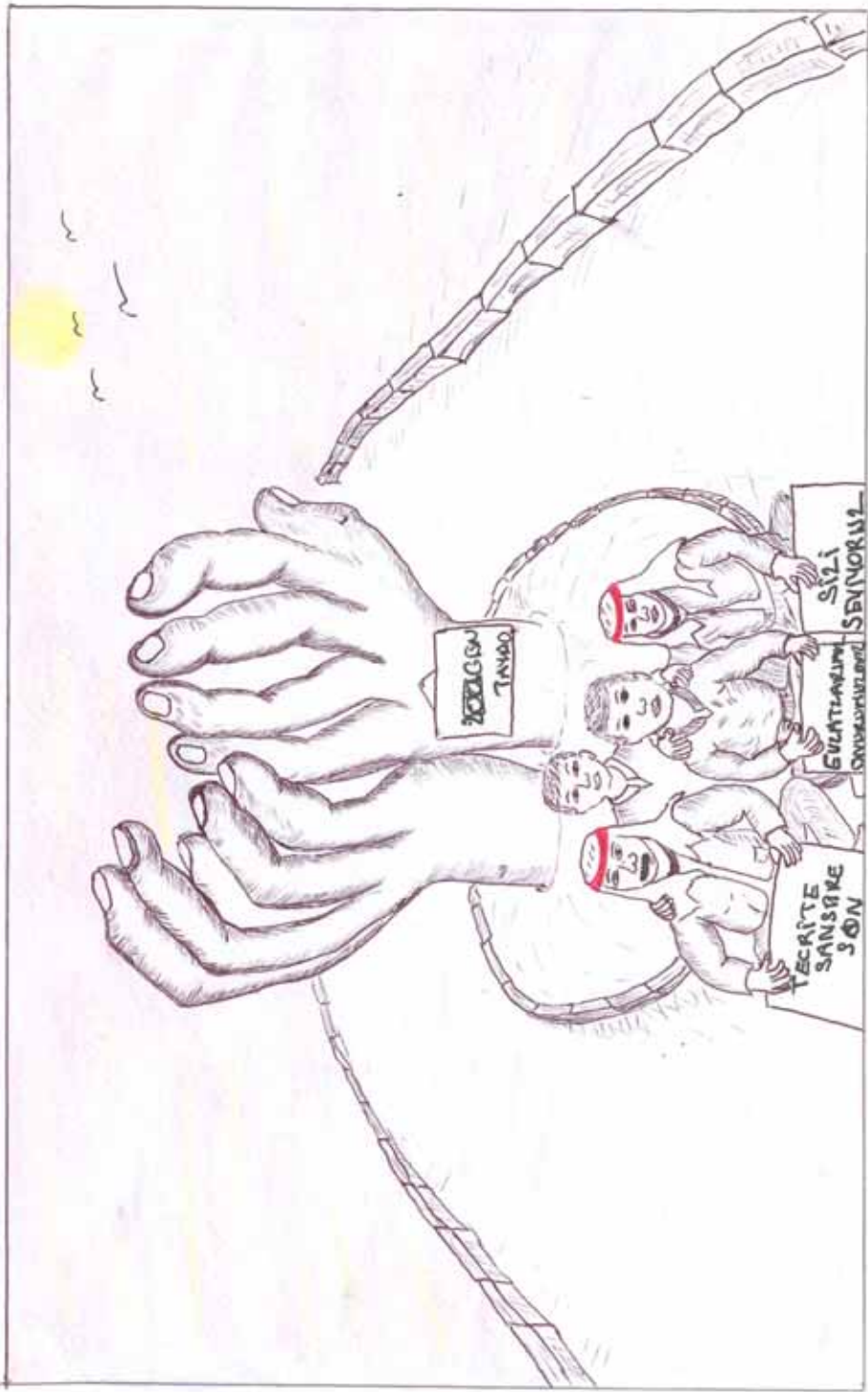
Sonra çay arası verdiğimizde ablayla-genç annemizle sohbeti kurduk. Hemşeri çıktık. Sonraki günlerde koraydu, tiyatroydu derken beraber çokça vakit geçirdik umraniyede ve o anneler gününde yaşadığımız, anımızda hoş bir anı olarak kaldı.

O günden bu yana

İşte böyle Sevgili Ailelerimiz...

Tüm analarımızın, Anneler gününü kutluyor ellerinden öpüyorum. (Genç annelerimizinde...)

Sevgiyle...

EVLATLAR

I.

Ölümün Nizantısı

Gözlerine yakılı

mauzerdır bakışları

dipatığı sedef kabmalı

Bir gel gelip aşmalı

bir gel bulup aşmalı

Ev karşiki dağları

Hey dağların gâbisiklisi

Jüreci pak, alrı ısklısı

Kime sorsan gösterir

Kime sorsan gösterir

Ölümün nizantısı

Dağ bir öğüt verseydi:

Serpilirdi ancak bağlesti

Dört bucağın heybattısı:

Nice dostlar kıvancı

Zalimlerin sancısı

Ölümün Nizantısı

II.

Sokakların Sevdası

Hem sevdalıydı şehrin
hem belası

Sokak sokak tanıdı
Sokakları sevdi
Sokaklar onu

Ona
her kıyafetle
saklıyla açtı kendini

Hani öyküler anlatılır
"Mahallenin en güzel kızı"
diye başlar gider
işte O'ya

Kim bilir ne canlar yaktı

Ama onun sevdalı öyküsü başkaydı
canını yaktıkları da..

Sektirmezdi kurşunu
budur diye belledi miydi
alının ta çatından hafı..
Bu, sevdanın demiydi.

Sokakların sevdasını
namlunun sıcaklığıyla paylaştı

III.

Halktılar

Açılırdı, kapisini kaldığı her gecetonda
Halkın nesi varsa onunda
Her sofrada bir çorba da ona kundu
Bir baş soğanı katık ettiler beraberce
Kiminin sofrasında o da yaktı
acığını paylaştı

Sardı onu halkı
O halkına sarıldı
Bir canı varsa
Ona feda olsundu

İşçiydi, köylüydü, öğrenciydi, memurdu
kadın-erkek, türk, kürk, araptı evlatlar
onları izleyen tanıklar gibi
onlara etmek uzatanlar gibi
Halktılar
Sevdalıydılar

O büyük sevdayı
bu topraklara ekerek
bu topraklarda sürececek
yeşertecetlerdi

IV.

Tutsaklıklar

Her biri
farklı zamanlarda
farklı yerlerde
farklı biçimlerde
tutulmuşlardı aynı büyük sevdaya

Örne farklı zamanda
mekanda
biçimde
tutsak edildiler zorla

Özgürlüğün tel örgülerle
zapt edilmeğe çalışıldığı bir ülkede
Günahları büyükse
Zulmün korkusu kadar
- Gektikleri acı da büyükse ya
Jolundan dönenler kadar değil -

Biliyorlardı:

Hapsedecek mahpus yok
kafasının içinde özgür olanı
Ve serbest bırakacak yasa yok
yüzünde tutsak olanı

Özgürdü tutsak evlatları
Onun için sarıldı
Onun için yakıldı
Yine de bir kez eğilmedi başları...

Mektup

ONLAR BENİM GURURUM VE ONURUM...

Merhaba, Merhabalar;

Her zaman duyarız büyüklerimizden.. Ben ne yapıyorsam, bütün çalışmam, bütün gayretim sizler içindir. Yanlış anlaşılmasın, bu yaşa geldim bundan sonra kendim için ne isteyebilirim. Elbette ne kazanırsam, ne kadar başarılı olursam bunu sizinle paylaşacağım yavrularım. Ben babamdan, babam babasından, bir diğeri babasından sıkça duyduğuş bu sözlere çoğuş zaman anlam veremediğimizi olmuştur. Ütopik bir tanımdır bu. Neğün çocukları için, neğün babalarının yaşamına hizmet ettiğii anlaşılmas çoğuş zaman. Ama net olan bir şey varsa o da bu tür ve benzeri açıklamalar sıcak değildir çoğuş zaman. Umudu yaşatmada çocuğunun geleceğiiyle toplumun kaderinin aynı olduğunu düşünmek nedense pek akıllarına gelmez bizim büyüklerimiz. Elbette önemlidir geleceğii ilişkin gençlerimizin ve erbablarımızın umutlarını yaşatmak. Ama onları sadece çalıştırdığımızda bizlere hizmet verecek birer eleman olarak görme tehlikesi her zaman mevcuttur. Sergimizi ve emeğimizi onların hizmetine sunarken bunu karşılıksız yapan kaç büyüğümüz var etrafımızda? Gerçekte farkında olmadan sergisinin ve emeğinin kendisine karşılık olarak ödenmediğini görüp öpke içinde perçat eden "Sensin bunun için mi yetiştirdim" diyen nice insan tanımadık mı? Nedir bu; sergiyi bile alınıp satılan, verilen sonra da karşılığii beklenen bir meta olarak görmek. Ne kadar da yozlaştırıyor, ne kadar anlamsız kılıyor gözümüzde

bir düşünür. Elbette kaybetmek her insanın için üzer. Duruma göre dayanılmaz anlar yaşar. Düşmanın bir anlamı kalmadığını düşünür zaman zaman. Kimisi kolay olanı tercih eder; içine kapanır. Herkeste ilişkiyi keser, intiharı düşünür arada bir, kimisi bunu gerçekleştirir de. Ama hepsi bir yana, olması gerekirken, doğru olanın bu olduğunu düşünmezler. Ben de iki canımı, canımı kaybettim. İki dünya güzelini.. Gelecek çağında iki kızımı.. Özledim, tarifsiz acılar içinde buldum kendimi. Anlamını gömeye çalıştım uzun ve uykusuz gecelerde. Ben de emek harcamıştım. Sergimi ve sıcaklığımı sunmuştu onlara. Onlar için sayısız ve hesapsız bedeller ödemiştik. Evet bütün bunları yapmıştım her baba gibi. Ama bir şey daha yapmıştım. Hiçbir karşılık beklemeden, hesapsız kitapsız ve de karşılık beklemeden sergimi sunmuştu. Sonradan bana iade etsinler diye hiçbir emek harcamadım. Sadece sorumluluğum gereği, böyle olması gerektiğine inandığımdan böyle davrandım. Ama onların kendilerine ait olan yazamlarını halkı için feda etmeleri sadece ve sadece kendilerinin tasarrufu olduğu gerçeğini kabullenmektir درست olmak. Onların yazamlarını feda ettiği böyle bir süreçte benim harcadığım emeği hatırlatmak ve hatırlamak ne kadar da anlamsız geliyor. Hayır onlar için, kızlarım Canan ve Zehra için harcadığım ve de bundan

sonra harcayacağım bütün aabamın çok büyük bir anlamı yok onların ödediği bedelin karşısında. Hala borçlu olduğumu düşünüyorum. Ve bu düşünce yavrularımın benden istedikleri ve de beledikleri ödeslerimi yerine getirmem konusunda yüreğimi ısıtan birer vasiyettir. Ömrüm ve gücüm yettiğince bu vasiyete sadık kalacağım bilinmeli. Onlara verdiğim ya da veremediğim bütün sevgim ve emeğim hep karşılıksız olmuştur. Kızlarım Canan, Zehra ödedikleri bedelin yanında babalarının yaptıkları ya da yapamadıklarının ne kadar yetersiz olduğu ortaya çıkıyor. Evet son olarak kahraman kızlarım için bütün yaptıklarım helal olsun. Yapamadıklarım için beni bağışlasınlar. Eğer borçlu arınacaksa ben borçluyum. Benden alacaklıdır yavrularım. Ama emni olsunlar borcunu ödeneğe çalışacağım, sözsümler. Her soluk alışında onların nefesini, duygularını ve de düşüncelerini taşıyacağım. Kolay olmadığı ortada, ama sevgiyi ve de emeği ve onların umudunu yazatmak namus borcudur. Katıksız ve hesapsız sevgi sunmak kahraman kızlarımın bana bıraktığı mirastır. Bu mirası bütün yetersizliklerime rağmen savunmak ve yazatmak bundan sonraki yaşamımı anlamlı kılmaya yetecek değerler barındırıyor. Bcccerebilirim ne mutlu bana. Ama kızlarımı sözsüm varı gücüm yettiğince dilim döndüğünce kahramanlarımı utandırmayacak onların övündüğü bir baba olmaya gayret edeceğim. Bana bıraktıkları mirasın ağırlığının farkında olduğum için bunun ne kadar zor olduğunun farkındayım. Utandırmayacağım, gurur duyacakları biri olmak amacımdır. En özsevdiğim anında, en nezeli zama-

Sevgili Annemimiz, Daye'miz, Babalarımız,
Çoğ Kandıstelerimiz, Arkadaşlarımız...
Merhaba; Tüm MİYAD'lıları büyük bir özlem ve sevgiyle, dinesipimizin coşkusuyla kucaklıyorum.

Tekirdağ F Tipi Hapishanesinde yazıyorum bu mektubu size. Tam dört yıl oldu, tecrite kısıtlanıp başlatıldığımız müddetimiz hala sürüyor. Evet, tam dört yıl oldu. 2000 yılının Mayıs ayıydı. Özamanlar F Tiplerinde, tecritte, bu kadar bahsedilmiyordu. Belki sayma azaldık ama, milyonlara dinesipimiz anlatılmak için kolları sıvadık. Çoğcuyla, yaşlılarıyla tüm MİYAD'lılar seferber olduk.

Çözümler, Rydler, Yazılar, Demokratik Kitle Örgütleri... Hepsi ne, herkese anlatmaya başladık. Evet, bizdik anlatanlar. Hapishanelerde tedavi yapılmıyarak, ölümüne terk edilerek, savunma hakları gaspedilerek yıllarca hapishanelerde yatmaya mahkum edilerek, dışarılarında vazgeçemedikleri için; işkencelerde, katliamlarla ölen, sakat kalan, özür kılıfının yakınılarıydık. Anneleri, Babaları, Kandısteleri, arkadaşlarımız - Türkiye'de hapishaneleri tutanaklar dışında kimse bizden daha iyi bilemezdi.

Tam 25 yılda hapishaneler genceğimizi lüzumla yazarak öğrendik. Bizim isimler yazılmıyordu.

Kastardık, çalıştık, sabakladık... Çalmadığımız kopye kalmadı. Teri geldi ellerimizde dosyalarımızla, yayınlarımızla, mektuplarımızla çalıştık kâğıtları, dilimiz dinlediğimiz bilimcilerle anlattık, biterlere hatırlattık. Teri geldi pankartlarımızı alıp almaya etkenlere çıktık... Emegimizin, sabrımızın karşılığını almadık değil, aldık.

Tüm Türkiye'de hapishaneler sorununu tartıştık. Yatmedi, gıme... Gözler kör, kulaklar sağır olmuştu.

Yatmedi... -

Amerika ve Avrupa emir vermişti. Türkiye'de F Tipleri ası-
laraktı... Ama, tecrit ölmü demekti; en büyük işleyeydi, bunu bi-
liyorduk. Putschlar artık bir noktadaydı, sonra bu büyük saldırı-
ya ölmü emri dinlenipine başlayarak karşı koymak sonunda keldi-
lar.

Dinlenmekte başka sone yaklı. Bizlerde orantıda birlikte yat-
tık ölmü emrine. Gülsünan'lar, Seray'lar, Hülya'lar, Zehra'lar, Conan'lar
Endüğü'lerle başladık ölmü emrine...

Ve 19 Aralık'ı yaşadık. Yakınlarımızın kemirilmiş ceset-
lerini aldık meşgul olduk. Gülsünca, haftalarca yakınlarımızdan
bir haber alamadık.

Denizlerimiz basıldı, kapatıldı. Gözetliğe alındık, tutukla-
nanlarımız oldu... Ama vazgeçemedik, büyük çözümler, kökenimize
nazı olmadık, dinlenmeye devam ettik.

Bu vahşet, bu kâhyan, bu terör ve bilerin ^{ne ga-}
zetelerde, ne TV'lerde yer almadi. Tecrit ve sansürle kapatılmıştık.
Hepimizin bildiği gerçekler gizleniyor, yalan, yanlış haber ve
iftina kampanyasıyla dinlenip büyütme isteniyordu.

Devlet, estirdiği bu terörle bir anlamda amaçına
ulaşmış, demokratik-objektif kesimler olarak bildiklerimiz de ka-
buklarına sekişmişti. Gülsünca D.K.Ö. Parti, Serayda...

Korku ve sessizliğin hiküm sündüğü, ölmü emri dinleni-
pini sündürdüğümüz tek bir kapının açılmadığı günleri gö-
rdük. Her bir süneşti...

Annulli'ye teziyetlik hep beraber. Dinlenişimizle birlikte
amirler oldu, bu yaksul gize kendü mahallesini... Sonra Gülsünan'ı
mızı verdik, Seray'ımızı, sonra Conan'ımızı...

Yeryüzündeki en büyük acıları yaşadık; eulot acısı...

kandis oasını yasadık — göndük...

13 Aralık'ta binde bize yaptılar dışarıda Sultan'ımız, Arzumuz, Barış'ımız, Bükü'tümüzü kullandılar. Yılmadık, yorulmadık, korkmadık...

Aclarla kavuların yünümüzde, zulme karşı öfkemizde büyüttük...

Dört yıl önce F. P. lerine karşı mücadelede başladığımızdaki coşkumuz, arzumuz, inanımız daha da büyüdü. Simdi. Dineşimimizi sahiplenmeye devam ediyoruz. Tutuk yakınlarımızı sahiplenmeye devam ediyoruz. Edeceğimiz de...

Bu dört yıl hissi eksikimiz, hatamız, yapamadıklarımız olmamıştır. Olmuştur tabii. Her yerde saak. Ama hep daha iyisini yapma, hep daha güzel ulaşma isteğiyle dolu olduk. İstediklerimiz sonucu olduğumuz işlerde hep beraber sevindik, mutlu olduk, başarılarımızın coşkusuyla yaşadık. Yapamadıklarımız, birlikte üzüldük. Birbirimizle birlikte sınırladık, kızdıysak beraber kızdık. Birbirimizi sel verdik. İkenisiyle, dışarıyla bir olduk.

Ve güldük bu günlere. Reis. Yle. Tullis. Yla. Gese. Bu dört yılda 20 yıllık TAYAD geleneğine yeni değerler katmanın, TAYAD adını büyütmeyi önünü - gerisini yapıyoruz şimdi. Türkiye'de buna başkaya, terane röjme mücadelede hep varolmuş TAYAD'lı olanın haki gururu - onuru bizimdir.

Simdi yeni ve kapsamlı bir seldini dolgusuyla karşı karşıyayız. İktidar, hazırladığı yeni TCK ile hapishanelerde Tek Tip Elbise (TTE) uygulaması, ağır disiplin cezaları ve zorla salıhtırma gibi uygulamalarda tutukları kişiliksizleştirme, kökleştirmeyle yönelik seldisini başlattı. Diğer yandan son dönemlerde his görülmedik bir gazaltı ve tutuklama furcasıyla karşı karşıyayız. Çözün gasmiyer ki, yeni tutuklanan TAYAD'lıların haberi gelmesin... Daha iki ay önce bir anada keşten

Amerika ve Avrupa emir vermişti. Türkiye'de F Tipleri acı-
lıcaaktı... Ama, tecrit ölmeye denkti; en büyük işleyeydi, bunu bi-
liyorduk. Putsaklar artık bir noktadaydı, sonra bu büyük saldırı-
ya ölmeye denkti; dinersine başlayarak karşı koymak sonunda geldi-
ler.

Dinermektey başka sana yaktı. Bizlerde onlarla birlikte yat-
tik ölmeye denkti. Gülsüman'lar, Seray'lar, Hülya'lar, Zehra'lar, Conan'lar
Endoğan'larla başladık ölmeye denkti...

Ve 19 Aralık'ta yaptık. Şahinhan'ımızın kömür almış ceset-
lerini aldık mangonları. Gülsüman, haftalarını şahinhanımızdan
bir haber alamadık.

Denenimlerimize basıldı, kapatıldı. Gözetlince alındık, tutukla-
nanlarımız oldu... Ama vazgeçmedik, boyun eğmedik, kaçanımıza
nazi olmadık, dinermeye devam ettik.

Bu vahşet, bu katliam, bu terör ve bizi bu ^{me ga-}
zetelerde, ne TV'lerde yer almadı. Tecrit ve sansürle kısıtlanmıştı.
Hepimizin bildiği gerçekler gizleniyor, yalan-yarıp haber ve
iftilah kampanyasıyla dinermeye başlamak isteniyordu.

Devlet, 'estirdiği' bu terörle bir anlamda amaçına
ulaşmış, demokrasit-diyarlı kesimler olarak bildiklerimizde ka-
buklarına sekilmiştir. Gülsüman, D.K.Ö, Parti, Seray'lar...

Korku ve sessizliğin hüküm sürdüğü, ölmeye denkti
sını sınıdınereğimiz tek bir kopunun, asılmadığı günleri gör-
dük. Her bir sünest...

Amudulla'ya taşındık hep beraber. Dinermemizle birlikte
amudulla oldu, bu yoksul gaza kendü mahalle-si... Sonra Gülsüman'ı
mızı verdik, Seray'ımızı, sonra Conan'ımızı...

Yeryüzündeki en büyük acıyı yaşadık; evlat acısı...

duğumuz, salıstığımız ortodokslarımız şimdi tutuklar. Bu yaşa-
nırken haksız ve adaletsiz durumda bizim ne kadar olgün
ne kadar haklı olduğumuzu bir kez daha gösteriyor.

Haksız oldukları için, yataklı oldukları için kızları
tutuklayıp, sesimizi kesmek istiyorlar. Fakat boşuna sabalı-
yorlar. Bizler ve inanıyoruz ki, eskisinden daha büyük
bir cesaretle, muretle, sakiplama ve fedakârlıkla bu süreci
gösterileceğiz. Bu durum geçirdir.

Parantez, bastıyla, gözdeğizyle, sınıyacağımızı - susmaya-
cağımızı bir kez daha göstereceğiz.

Rezil davalar, nezil adaletiçiz onları.

Bu zor günlerimizde tutukla olsak yanımızdayız, hep
birlikteyiz. Gözümüz, kulağımız sızlende... İstene düşüğümüz
sevgi ve özlem her geçen gün daha da büyüyor hissiniz...

Karancamızda olan insanla hepimizi kuraklıyor, kurak-
ların ellerinde, kusurların gösterisinde, apaynım -

Görüşmek umuduyla... Hossakallı

- T. Tangün -

Yavrularım nasılsınız, iyi misiniz? İyi olmanızı diler hal ve hatırınızı sorar yeni yıllar dilerim.

Pecrit devam ediyor. Jeri gelince birde hukuk adaletten bahsederek. Herşeyi kendi çıkarları için kullanıyorlar. Yani bunları halk biliyor: Herşeyi çıkarları için kullanıyorlar.

Bizim çocuklarımız da, o kadar evladımız hayratını kaybetti. Umarım onların evlatları da dersini alır, birgün onlardan hesap sorar. Çünkü biz aneler çok acılar çektik, biz buna inanıyoruz en azından. Aynı topraklarda yaşıyoruz bizim çocuklarımızın ayağını bastığı toprakları basıyorlar.

Çünkü ben birgün Bağcılar'da gözaltına alınmışım. Orada arkadaşlarından birini getirdiler, o bağırıyordu ben polis - polis olmayacağım. Devletler, sonradan basından aşağı su döktüler, o an sesi kısılmıştı. Ne oldu bilmiyorum. Geçmiş hükümetlerden yolsuzluk çıktı dediler, iki yıl bilmem kaç ay tutukluluk hali var dediler... Yakında atarlar. Bunların hepsi, hepsi halkın emeğini sömürüyorlar.

Yavrularım size bir deş söyleyelim; Birgün olur meşdan kurur, haklı haksız orda, piri olmayandan hesap sorulur...

Yavrularım şöyle bir uğraşalım dedim hüsre-nize. konuk olayım diye gıda koyuldum.

Petrar selam eder, hasretle kucaklıyorum.

Tüm Petirdağ'daki çocuklarımızın selamlarını ilet. Hepinize selam olsun...

Mektup 2

Merhaba Oğlum
Nasılsınız? Sağlık sıhhat iyidir umarız. İyi
olmanızı dileriz.

Yeni yıl kartınızı aldık. Bir yıla daha sizlerden
ayrı girdik. Ama ayrı olsak da yoreklerimiz sizlerle.

Sizi çok merak ediyorum. Bulduğunuz kızulla-
rı az çok biliyorum. Bana kaç kişi kaldığınızı ve
neler yaptığınızı yazarsanız sevinirim. Sizin ne du-
rumda olduğunuzu biliyorum. Çünkü Eylülüm
cezaevi kapılarında geçti.

Durumunuzu sormuşsunuz. İyi olmaya çalışıyorum.
Kaybettiğimiz değerlerin acısını gece gündüz yoreğim-
de taşıyorum. Çünkü en sevdiğilerimizi kaybettik.
Sizin bir tekniğe zarar gelmesini istemiyorum. Hiç
bir anne babanın bu acıyı yaşamalarını istemiyorum.

Artık ne yazacağımı bilemiyorum. Size mek-
tup yazarken acı dolu duygularımı biraraya
getiremiyorum. Ne kadar acı çeksek de başı-
mız her zaman dindik. Gücümüzle gurur
duyuyoruz. Fatma bana hep "Seri Dersime başı-
dik göndereceğim" derdi. Kızım onurlu ve gururlu
bir dava yolunda mücadele verdi. Ben de aynı
onuru ve gururu taşıyorum.

Sizden her zaman mektup bekliyorum. İki
satır olsa da sizin kadar çok değerli. Zamanınız
oldukça bana yazın. Benim için çok değerlisiniz.

Sizleri, hepinizi kucaklıyorum. Kendinize
iyi bakın. Sizi çok seviyorum. Tüm arkadaşlar-
rınıza selam söyleyin.

ANVENİZ HAYRİYE

Mektup 3

Ocak 28 - Sene 2004

Garqamba

Sayın Söleyman Oglum Merhaba, Selam eder göz-
lerimden öperim. Nasılsın iyimisin? Sana iki senedir
mektup yazamadım, kusuru bakmayın. Çok hastaydım
Sizleri aklımdan ve kufamdan atamıyorum hep
kalbimde yaşıyorsunuz. O üniversite lise gözleri-
niz zengin olanları çocuğun parası var yoksul
olanların çocuğun parası yok anne ve baba hastık
salamıyok dedi üslörken bir yandan da hasretinize
yanarken, okul yollarını gözlerken oğluma ve kızım
birşey olacak dedi gece yutkularından keşlip ve rü-
yasında dahi sizi ösleyerek zor bir şekilde gözle-
rini geüren anneler bu cile niye canım evladım
ta okulda qettiğini cileler aklıma geliyor düşün-
biliyor musunuz sizler gibi gençlerin cile çekmesine
dayanamıyorum allah yardımcınız olsun.

Vara sizler orada olmasaydınız da köylerde
çoban olsaydınız davar ve mal götşeydiniz belki bu
cilegi çekmezsiniz. benim oğullarımın ocusu bu
cilelerle okuttum yoksuzluğun gözünden kızımı 5 den
fazla okutamadım ne çare sen beni niye sırtı
ortayı ve liseyi okutmuyor dedi sırtı kendini astı onun
acısını unutmadan sizlerin qettiği cilegi görüncü iyi
ki okutmamışım diyerek gözümün eğliyorum.

Canım yavrularım her zaman aklımda ve
kalbimdeisiniz. bir okul çocuğu olarak büyük olun
küçük olun isteser 30 yazında olun fark etmez
ben bir anne olarak siz benim her zaman
çocuğunuz halinizi görmüyorum qınsız haliniz
belli. insallah geçmişler geride kalır geleceğiniz

aydın olsun. selam eder hepimizin bayramını
kollar gözlerinizden öperim. hayırlı bayramlar
dilerim Hüseyin Amca'n da selam eder severe
canı yoruktan gözlerinizden öper hepimizin
kötü günleri geçmiş olsun.

Jasur JÜRSEL ANNEN

Jasur dedim bağrımı bastım
ağladım söyledim talihle küstüm
yavrular batmaz oldu yuzme
gine en yakın yerdemi dostum

Yağmurlar yağmadı kurudu dere
orular acı suime bir derin yarı
gurbette gurbete sürgün ettin
gözün kör olsun para
bedelin büyük de değerini küçük

kusura batman
gönlü gözetile bakın
gönlü kızıyla batman.

Mektup 4

BİN KERE LANET

Ağlamaktan kan canına dönen
gözlerinize

Baktarken dostlarımızın fotoğraflarına
ve onlara dair anılar getirirken

gözlerimizin önüne

Bin kere lanet dedik

Dostlarımızı bizden alan

Bizleri dostlarımıza götürmeyen kurşuntara

Oysa ne çok isterdik biz de

İnancımızın doruğunda

Dostlarımızla yan yana

Vurulup düşmeyi

Muharrem Karademir

Selam zulmün hücrelerinde filizler açan oğullarım.
Muharrem ve Görayın sıcaklığıyla sizleri
kucaklıyorum. Bugün yoldaşınızın ziyaretine git-
tim. Sizlerden de selamlarınızı götürdüm.

Ne kadar da metanetli davranırsan da ana
yüreği işte gönül dayanmıyor. Muharrem ayında
doğmuştu Muharrem. Muharrem ayında Jezidi-
lere boyun eğmemiş Hüseyin gibi O da boyun
eğmedi cellatlarına. Gıcıkken de habsizliğe
tahammül edemezdi. Hep sakindi, ben ne kadar
kızsam da o hep bana gülünser, beni teselli
ederdi her konuda. Biliyorum ölen onun sadece
bedeni, kendisi hala yaşıyor.

Sizler onun düşüncelerini yazıyorsunuz. Bir öğül verdim kara toprağı ama binlerce öğülüm var ilkerin her toprağında. Şimdi sarılıyorum Ali'ne, Uğur'uma, Oktay'ına ve yigit kızlarım ve oğullarım, bir de onun yattığı kara toprağı. Sanki hiç ölmemiş gibi sarılıyorum.

Valla ne yazdırsam bilmiyorum. Her ana gibi yüreğim yanıyor. Ne de olsa benim yigitimdi. Evimin direğiydi. Belki de ilk çocuğumdur.

Gidenin ardından ben de her ana gibi ağıt yakıyorum Muharremime. Sağ olun beni sıcak mektuplarınızla yalnız bırakmadınız. Bilin ki analarınız gibi benim de yüreğim sizlerle atıyor.

Hepinize tek tek mektup yazdırmak istedim. Beni bağışlayın, yüreğime söz geçiremiyorum. Onu anarken gözlerime engel olamıyorum ağlamasınlar diye.

Burada mektubuma son verdiğim hepimizi kucaklıyorum. Ali'nin de hepinize çok çok selamları var.

HOSÇA VE DOSTÇA KALIN

Yigit oğlumun yigit yıldızları

Hepinizi gözlerimden tek tek öpüyordum.

Ananız ZEYNEP

AYDINLARA AÇIK MEKTUP

Tak tak tak tak tak tak tak tak
tak tak tak...

Saydınız mı?

Biz sayıyoruz... 11... Hep onbir adım. Duvara gelince ters yöne dönüp tekrar başlarsın saymayı tak tak tak... onbir adım. F'Pipinde, bir hücrenin içinde -havalandırma kapısı açıkta eğer yön değiştirmeden ancak onbir adım atabilirsiniz. Her zaman bu kadar da gidemezsiniz. Duvarlar üstüne yürür insanın kimi zaman... boğar... sıkıştırır...

Herşeye rağmen sensör duvarları kadar kalın değildir belki hücrenikiler. Sesiniz hücre duvarlarını aşip ulaşır biryerlere... Sansör aş bir girdap, dipsiz bir kuyu gibi yutar sesinizi. Hücrede duvara vurduğunuzda ardındaki sesinizi duyabilir belki, ama sensör duvarı daha kalın; aşmak için bedensiz o duvarda parçalanmanız gerekebilir; bazen de ateş açılır ona.

İnsanlık sensör duvarının arkasına saklanabilir mi?

Popstar Abidin, firdavsie aşık olmuş. duyduunuz mu? Falancanın eli de filancanın cebinde...

Göp kamyonuna atılan bir sokak köpeğinin acısı bile sizi derinden etkiliyor... feryat figan...

İnsanlığınızı sensör duvarının ardına gizleyebiliyor musunuz?

Binlerce kişi F'Pipi hapishanelerin beyaz duvarları arasına tıkilmiş, duyduunuz mu? 109 tabut taşıdı omuzlarda gördünüz mü? Haberiniz var mı, hafızasını arayan 500 insan doluyor aranızda?...

Sokak köpekleri acı çekmesin tabii. Abidin de

Firdevs'i sevsin sevmesin bize ne... Peki ya
insanlar... insanlar... insanlar...

Heey "İNSAN"lar!

SANSÜR

DUVARI

ARDINA

SAKLANDIKÇA

İNSANLIĞINIZ...

GÜRÜYÖR...

Göz pınarları kurudu, nasır tuttu anaların omuz-
ları. 109 tabut taşıdılar az değil... Yüreği nasır

bağlanız kulagını tikayınların, yüreği nasır... LAF DEĞİL!

Ölüm oruçları devam ediyor

Ölüm Orucunun nedeni hücre

Teçrit daha koyu sürüyor... Teçritin destek-
çisi... teçritin destekçisi...

TEÇRİTİN DES-PEK-Gİİ-Sİİ...

SAHİ KİM?

Temmuz 2002'de Volkan Ağırman kendini astı.
Yetmedi baskaları da devam etti. Katili hücre...

O hücreyi kim tasarladı, kim onayladı, kim
yaptı? Kim astı, kim savandı, kim reklamını yaptı?

Kriz geçiren bir tutuklu birlikte kaldığı
arkadaşını boğmaya kalktı!..

Tak tak tak tak ta...

Saydınız mı? Bez bile değil... iğeri deyiz...
kapılar kapalı.

Pak tak tuk tak ta...-

Sayıyor musunuz? Dört büyük adım. Hücresizler sayıyor. Peki, farkında mısınız; hücre sizin de üstünüze geliyor. Pak tak tuk ... adım adım... Pak tak beyniniz hücreleştiriyor. Pak vicdanınız ... işyeriniz, mahalleriz, eviniz zaten hücreleşmiş oluyor. Bahası insanlığınız ...

PAK PAK PAK

Hayır bunlar volta sesi değil. Adımlarımızın ahengine his berziyor mu? Kapınızı çalıyoruz. Ayn kapınızı insanlığa. Saklanmayın boşuna; kapının arkasında olduğunuzu biliyoruz... Kayıt-sizsiniz yine, kapıyı açmıyorsunuz... Arucunuz ayn o zaman, ortasına bir boran kışu konsun. Polis tutsun kanadını kırsın... yargıca hapsedsin... hücre gösterin... politikacı elçirpsin... gazeteci saklasın... kimseler duymasın. Bu mu istediğinizi?

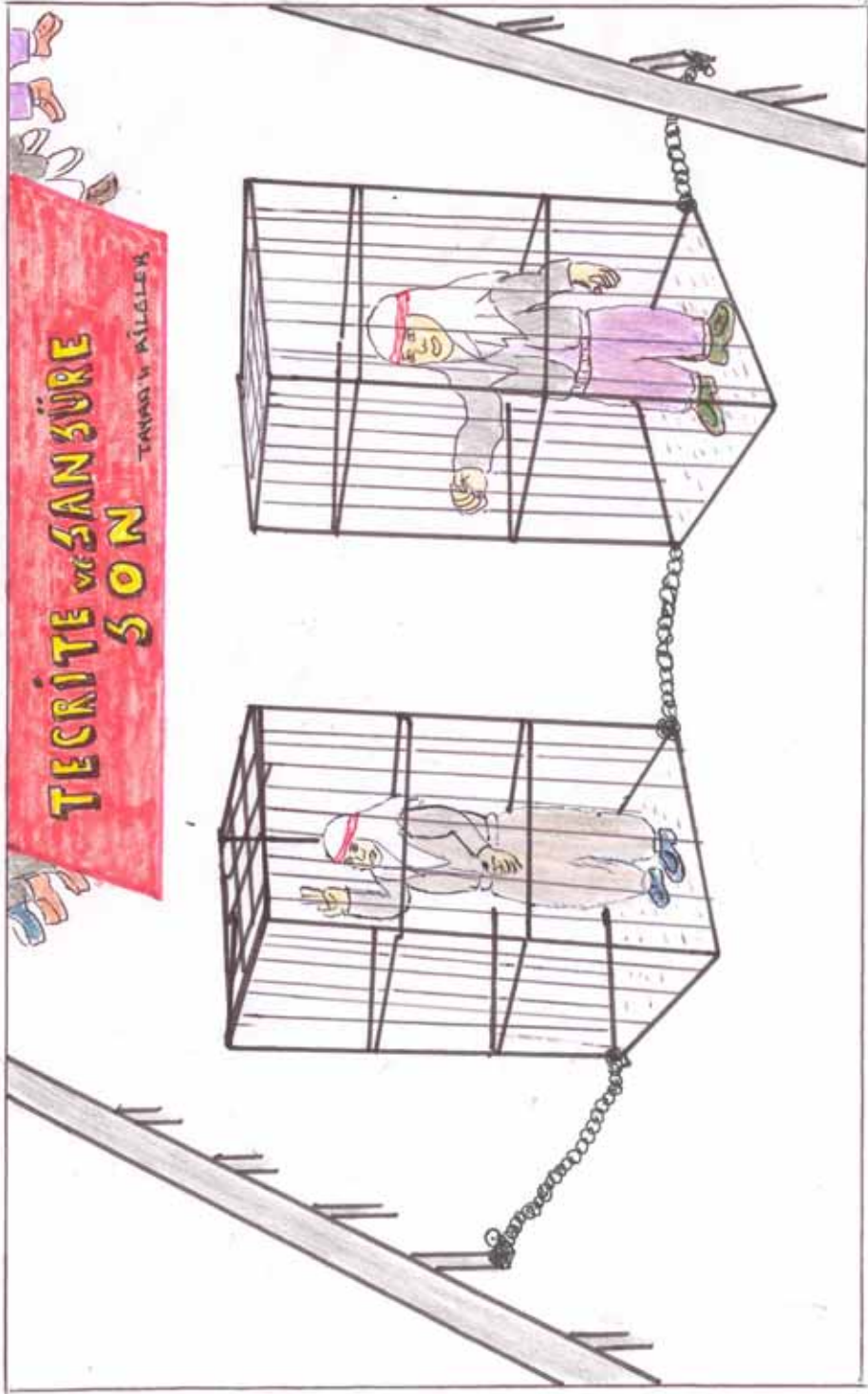
PAK PAK PAK

Yine kapınızı çalıyoruz. Ayn kulaklarınızı; bizi duyduğunuzu biliyoruz... Ayn gözlerinizi; bizi gördüğünüzü biliyoruz... Gitarip atın korkularınızı
Ayn ayn ayn...

Ayn yüreğinizin penceresini, sonra arulayın beyninizin kapisini...
Umut girsin.

PAK PAK PAK

Sesinizi duymak istiyoruz.
Ayn kapılarınızı...

HÜCRE USÛL BÖYLE

O kanlı Bayrampaşa Hapishanesi'nde tecrit hücresinde tutuyorlar seni. Binlerce kişilik bir hapishanede değil Yedikule Zindanının rutubetli, soğuk, pis bir hücresindesin sanki. Hücresinin dışında günlük yaşamın hay-huyu sürüp gidiyor. El kadar pencereden havalandırmada volta atanları seyrediyorsun... ve özleyorsun... Sılık hafızanda fotoğraf kareleri canlanıyor: "Biz de böyle voltalardık zamanında. Havalandırma boyunca koltola dizilip kalaylar tutardık.

Şimdi tecrit hücresinde beş adım ileri beş adım geri, sevk edilmeyi bekliyorsun. Yüzlerce kilometre ötede belki; ama her an içinde hissediyorsun yoldaşlarının kalp atışlarını. Senin de kaburganın altında onlarınki gibi bir cevahir yanıp tutuşuyor.

Ramazan ayı, oruç ayı... Senelerdir sürüyor Ölmüş Orucu. 4. yıldönümünü tecrit hücresinde karşılıyorsun. Kendi kendine saygı selamına duruyorsun. ...

Hazırlan artık, sevk edileceksin birazdan. İğin kıpır kıpır oluyor. Yoldaşlarının sesine kavuşacaksın, kucaklayacaksın. Hazırlan haydi... hazırlan...

Sevk aracı da hücelere bölmötek. Sadece iki parkli yüz görüyorsun; onların da el sıkışı soğuk, duruşları uzak, bakışları donuk... yabancı...

İstanbul-Pekindag iki saatlik yol.. deme. Tam ondört saat sürüyor yolculuk. Önce bir Pratyga Bölgesi turu yapıyorsun. Edirne.. Kırklareli.. tam sekiz hapishane dolaşıyorsun sevk aracıyla birlikte. Birer ikiser indiriyor araç yolcularını. Usul böyle demek ki...

Pekirdağ son durak. Sabahın ilk ışıkları geceyi parçalarken varıyorsun ancak.

"Tamam artık vardık ya... birazdan konuşacağız demek..." diyerek ilk adımlarını atıyorsun. P. P. Hapishaneye.

Her şey ne kadar yabancı... her şey ne kadar tanıdık... Odalar var sağda solda. Kapıları kapıya benziyor, o kadar tanıdık; sanki evinin kapağı... ama o kadar yabancı ki satırıyorsun bu anlamsızlığı. Her kapının arkasında sanki bir şeyler saklı.

İslemlerin yapıyor... adın, soyadın, anan, baban... Mesleğini soruyorlar... devrimcisin. Başında bekleyen er garip garip bakıyor, belki de "Bu nasıl meslektir?" diye düşünüyor.

Kaydın - kaydın tutulduktan sonra boş bir odaya koyuyorlar seni. Çok zaman anlamsız gelebilir boşluk. Ama yaşadığın koşullarda her boşluğun derin bir anlamı var; biliyorsun. Çok fazla beklemene gerek kalmıyor, biraz sonra anlaşılıyor boşluğun nedeni. Gardiyanlar doluyor: "Sığın!" Az önce söylemiştin ya mesleğini, devrimcisin. Sığınmuyorsun tabii. İtiş kakış başlıyor. "Sığınmazsan soyarlar" der gibi balıklama atılıyorlar üstüne. Boşluğu sloganla doldürüyorsun. Ne yaptıklarını seni soymaya çalışanlar da anlamıyorlar belki. Ne ne aradıklarını da... Sen slogan atıyorsun ya, kim duyar? Olsun at yine, boşluk kalmasın... Ne aradıklarını bilmeyenler neyi bulamadıklarını da bilemiyorlar tabii, çekip gidiyorlar sonra. Sen ise farkındasın her şeyin; boşluk arıyorlar her şeyle riyle. Usul böyle demek ki...

Boz odadan alıp 6 yataklı bir hücreye koyuyorlar seni. Kapısında "Erkek İncit Odası" yazıyor. Biraz genişse. Hele Bayrampaşada kaldığın hücreyi düşününce -- Tuvalet -- lavabo -- musluğu açıp suyun ferahlığını hissediyorsun. Ne garip, su aynı su; evinde akan su gibi belki. Ama ne kadar da yabancı suyun ferahlığı.

Jataklardan birine iliziyorsun. Demirden ranza, tek katlı. Sonra vazgeçip volta atmaya başlıyorsun. Sigara çıkarıyorsun bir tane. Çakmağını vermemişler. Kapıya vurup ateş istiyorsun. Getirip yakıyor sigarayı gardiyan. Gene vermiyor çakmağı. Usul böyle demek ki...

Duvarдан duvara voltalıyorsun. Sigaraları uç uca ekliyorsun. Zaman belki sevk beklediğin uzun günlerden bile yavaş geçiyor. Bir köşede izmaritler birikiyor. -- Dizeler uçuşuyor havada; elini uzatıp yakalıyorsun.

Otuz yıl

çok uzun zaman...

kime göre?

kaç bin yıl gördü

bu ihtiyar dünya

yavaş geçiyor zaman

yavaş geçiyor ya

en son hangi yıld

gözümü yumduğumda..

Aciip yeriden avucunu, biraktığıyorsun dizelerden ucunu. Dağılıyor düşüncelerin; gözlerini sana dikmiş duvarlara çarpıp parçalanıyor. Duvarı yumrukluyorsun. Arkasından ses gelmiyor. Yalnızsın... Aslında yalnızlığı seversin; ama sadece kendi tercihin olduğunda. Belki bazen kalabalıktan uzaklaşıp birkaç saat kendini dinlemek için, okumak için ya da yazmak -- hayal kurmak için -- yalnızlığın baylessi -- Hayır, bu senin tercihin değil. Yumrukluyorsun kapıyı.

Kaç saat geçti aradan... bilmiyorsun.
Saatini de almışlar kolundan. Kapı açılıyor. Sonunda seni koyacakları yere götürmek için geldiklerini düşünüyorsun. Yok. doktora götüreceklermiş. Doktor şöyle bir bakıyor sağına soluna. Geri dönüyorsun aynı yere.. Usul böyle demek ki...

Yine uyuca eklenen sigarular, yine volta duvardan duvara. Bekliyorsun. Kapı açılıyor tekrar. İşlemlerin tamamı herhalde. Uzun koridorlardan geçiyorsun bu kez. Günlerdir bu kadar yürümemiştin ya, bir sağa bir sola döne döne basın dönüyor. Nereye baksan duvar, ne yöne baksan beyazın parlaklığı gözlerini kamaştırıyor.

Bir cihazın önünde duruyorsun. Yine arayacaklar seni. Az önce aramışlardı ama... Usul böyle demek ki.. X Ray cihazından geçiyorsun. X Ray cihazı farketmiyorsun, aslında göğüs kafesinin altında yumruk kadar çelik taşıyorsun.

Merdivenleri çıkıyorsun. Üst katın koridor pencerelerinden boyluboyunca uzanan kırmızı çatıları görüyorsun.. Yürüyorsun. Demir kapılardan geçiyorsun. Ne de çok kapı var. Kendilerini de hapsedmişler bu zindana. Gardiyan döşmeğe basıyor. Tak.. kapı açılıyor. Bu kapıyı geçiyorsun. Kapıyı kapatıyor. Başka bir döşmeğe basıyor. Tak.. başka bir kapı açılıyor. Merdivenlerden iniyorsun tekrar. Yine koridor, yine kapılar... En sonunda bir kapı açılıyor önünde yine. Bu koridorun sonu kapalı. "Geldik demek ki.." diyorsun içinden. Koridorda üç kapı var. İlkini önünde durduruyorlar seni. Bir daha arayacaklarmış. "Hayda" diye geçiyor içinden. "Az önce ne buldun da şimdi ne bulacan?..."

Usul böyle demek ki...

Demek bu kapının ardında herzey. Kaç zamandır kucaklaşmayı bekliyorsun. Kapı açılıyor.. kaç kilit vurmuşlar üstüste. Kapıdaki küçük pencereden

içeriyi görmeye çalışıyorsun. El kadar cama bile parmaklık takmışlar. Cam puslu olduğu için birşey de görmiyorsun. Kapı açılıyor. Heyecanla atıyorsun ilk adımı. Boş bir hücrenin soğuk duvarları karşılıyor seni. Hızla sağa sola bakıyorsun. Havalandırmaya çıkıyorsun. Duvarlar seni izliyor. Uff-- bunca zaman bunu beklemişsin heyecanla. Buruluyorsun. Havalandırmanın duvarı öyle yüksek geliyor ki sara, kendini bir çukura gömülmüş hissediyorsun. Bir üstüne toprak atmadıkları eksik. İster kibrit kutusu da, ister gayya kuyusu--

O kadar da yabancı değilsin buraların hanı. Ama herşeyiyle hatırlamanı silinmiş hafızan manî--

Geldiğini duymuş yan hücreler. Sester yükseliyor. Her gündür "Merhaba Merhaba!", "Hoşgeldin. Hoşgeldin!--" sesteriyle kucaklıyorlar seni. Kucaklaşıyorsun. Sesine güleliğin, göcsün gettiği kadar bağırıyorsun--

Umut iziyor içinde. Dizeleri yakalamaya çalışıyorsun yine---

Burada

gökyüzü

duvar

ve ben varız

hepberaber yatarız

Gökyüzü de tutsaaktır

duvar da

bara bakma

ben firaricim her ortamda

Slogan sesiyle birlikte bırakıyorsun bu kez dizelerin ucunu. Slogana katılıyorsun. Slogan demek hayat var demek. Haykırıyorsun direnişin sloganını. Direniş demek hayat demek.

Üstüne üstüne gidiyorsun duvarın. Elini uzatıp duvarın yereğinden sekipt alıyorsun bu kez dizeleri---

Duvarın altına gittikçe
çekilir önünden sine sine
bakma o dev çöşesine
ancak karşındakî eğilirse
kovalar onu yitkiler ülkesine.

Hücreye dönüşyorsun. Beyaz bir masa var,
plastikten. Aynı plastikten bir sandalye -- duvarlar
seni izliyor hep. Onlar da doktoruyor dizelerini.
Pehdit ediyorlar seni...

Doksan dokuz -- yüz.
dere tepe dış
önüm arkam
sağım solum
DUVAR!

Saklanacak yer yok
Buradasın işte
SOBE!

Burası

HÜCRE!

Burası hücre -- burası hücre -- Bayrampaşa'da
da tecrit hücresinde kalmıştın. Buranın farkı ne?
Biraz daha geniş, biraz daha "modern". Gereceğin, gene
insansızdır...

Hücrede bir insan ilk olarak ne yaparsa işin
de onu yapıyorsun. Önce gözlerinle, sonra herşeyinle
hücreyi hissediyorsun. Sirtını hücrenin iki metre
boyunda üzerinde el kadar -parmaklıklılı- pencere
olan demir kapısına dayıyorsun. Sola bakınca iki
adımdan az ötede duvar, sağa bakınca iki adım-
dan az ötede kalorifer ve pencere. Pencerenin
solunda havalandırmaya acılan kapı var. Pam
karşındakî duvara doğru adımlıyorsun. Tak tak
tak tak -- dört adım. Geri dönüşyorsun sirtını
dayadığın kapıya. Adım atarak vardığın yarım
metrelik duvar boşluğunun sağında tuvalet var.

Dokun duvarlarını. Yaşamı hissedebiliyor musun? Başaramızsın. Mezar kadar sessiz ve soğuktur. Çünkü senin en çok yakışacağıın yerin orası olduğunu düşünürler. Çünkü sen herşeye taş koyuyorsun. Sen olmasın daha rahat soyacaklar, daha rahat satacaklar, daha rahat paylaşacaklar, daha rahat yiyecekler, daha rahat-- daha rahat-- daha rahat olacaklar.

Kafan busmıyor değil ya, bunların hepsini bul gibi de biliyorsun. Bu işin usulü böyle...

Gece göksör yavaş yavaş. Dutajına uzarmısın. Havalandırman kapalı. Kaçacak yer yok. Hıcre-- Kaçma zaten -- kaçıkça kovalar bu duvarlar. Kaçma, üstüne görs üstüne--

Burada işin usulü böyle.

HÜCREDE YAŞAM

Sabah Saat 7 gibi kavaltı gelir. Kavaltıyı almak için bir arkadaşımız hazır bekler ve kavaltıyı alır.

7:40 ta kendi yaşam düzenimiz gereği hepimiz ayakta oluruz. 7:50 de herkes Comda bekler bir arkadaşımız Sabah ıstimosını alır. Bloktaki arkadaşların tek tek isimlerini onans eder "Yoldaşlar Günaydın" der bütün hücredeki arkadaşlarda Günaydın yoldaşlar derler ve yeni bir güne başlarız.

Sabah Sayımında havalandırma kapısı açılır ve havalandırma kapısı açılan hücredeki arkadaşlar havalandırmaya çıkar, komşu hücredeki arkadaşların isimlerini söyler günaydın nasılsınız diğerek seslenir. Diğer hücredeki günaydın bizler iyiyiz sizler nasılsınız der bizlerde iyiyiz kendinize iyi bakın sonra görüşürüz denilir karşılıklı Bu hal hatır sorma sayım başlayıp bitene kadar sürer

Eğer yaz günüyse sabah spor yapılır. Yaz günü değilse kavaltı yapılır. Top saatine kadar komşu hücredeki arkadaşlara not yazar. Sohbet edersin. F tiplerinde sohbeti notlarla yapılır. F tiplerinde her bir işini kağıt kalemle yaparsın kağıt kalemle ikiz kardeş gibisindir.

Sesini duyduğun, notlarla sohbet ettiğin arkadaşın yüzünü görüp tanımak, sarılıp kucaklaşmak, karşılıklı çay içerek sohbet etmek derdlerini, sorunlarını, göz yaşarını, Sevinçlerini, üzüntülerini her şeyini paylaşmak istersin. Ama nalet olası bu duvarlar engeller. çoğu zaman Volta otarsın havalandırmada, havalandırma dedğimiz yerde on adımlık boşluk enbirinci adımda yine karşında duvar geriye dönersin. yine on adımda karşında duvar, duvara nalet okursun. Duvar F tiplerinde insanın düşmanı olmuştur. Her engelde duvar vardır.

Kendi yaşam düzenimiz gereği günün belli saatlerinde top saatimiz olur. ilk top saatimiz 9:30 da başlar. Topu otacağımız hücredeki arkadaşla seslenerek

Bu kadar top peliyor deriz, top attığımız hücredeki arkadaş tamam geldi diye seslenir topun ulaştığından emin oluruz, top bazen çatıya takılır, topu almak için gazeteyi rulo yapar çamasır ipini bağlarız. Çatıya ruloyu atıp çekerek, atıp çekerek çatıyı tara yıp takılan topu olana kadar uğraşırız. Eğer bulunmaz ise topu gönderene notla haber verip topun kayıp olduğunu söyleriz. mecburen arkadaş yeniden not yazar. Bazen arkadaşımız dalgın olur seslenmeden topu atar kafana degebilir. takılan topu almak için saatlerce uğraşırız.

Toplar F tiplerinde en önemli iletişim haberleşme aracıdır. Her işlerimizi toplarla görürüz. Kendi çıkardığımız yayınlarımızı, duyduğumuz herhangi bir haberi, başka hücredeki arkadaşlarla sohbet etmeyi vb bütün toplarla yaparız. Toplar çok önemlidir F tiplerinde

Yine günün belli saatlerinde sabit stopanlarımız olur. Saat 11⁰⁰ de ilk stopanımızı atarız. Şehit haberi aldığımızda, daha önceden belirlenen stopanımızı atarız. Her zamanki gibi stopandan sonra yarım saat top saati başlar. Bir arkadaş toplarla ilgilenir, pelip giden topların hangi yöne gitmesi gerekirse o yöne atarız. Diğer hücredeki arkadaşlarımıza not yazar, gazete okur. burada çıkardığımız yayınları okur. O anda elinde yapması gereken işleri yapar. Öyle yemeği gelir, masayı düzenleriz, yemeği yer masayı toplarız. Birimiz bulaşık yıkarken, birimiz çay demleriz. Diğer arkadaşımız gazetelere göz atar. çay içerken bizlerde baktıktan sonra gazeteyi komşu hücreye atarız. Diğer hücredeki arkadaşımızda kendi aldığı gazeteyi bize atar. Böylece bir kaç gazeteyi takip etmiş oluruz.

Hücreler yalıtımla yapıldığından sesler iyi anlaşılmaz. Logar komşumuz olan arkadaşımızı logara çapırırız. Logarı telefon olarak adlandırırız. Logardan sesler daha iyi anlaşılır. logar sohbetleri—

yaparız. tabii en fazla bir iki hücre olur. Hal hatır sorarsınız biz çay içeriyoruz gelin çay içelim diyerek çay içmeye davet ederiz. Ancak bizi çay içmeye davet eden arkadaşımız nasıldır, kaşığı, gözü, saç rengi fiziki yapısı nasıldır bilemeyiz. Böyle sarılıp kucaklaşıp sohbet ederek çay içmeyi hasret gidermeyiz ne kadar da isterdik ama tecrit duvarları hasret gidermemizi engeller.

Saat 2° de tekrar sloganlarımızı atarız top saati gelir toplarla ilgilenir. Diğer arkadaşlarımız not yazar, okuma yazma ile zamanı geçirir. Ara sıra Volta atar. Volta atarken duygallığında türküler söyler. Diğer hücredeki arkadaşlar alkışlayarak, ağızına sağlık diye rek bu ortama katılırlar. Türkü söyleyen arkadaşımızda yüreğinize sağlık diyerek teşekkür eder.

Görüş saatimiz bellidir. Görüşten önce hazırlanır bir çok şey sorayım diye beklersiniz. Eğer hücrede görüşü gelmeyen arkadaş kendisine esiridende olsa yetim çayı yapar görüşe çıkan arkadaşını bekler. Dönüşünde görüşün aydınlar. Haberleri sıralarsın. Ziyarete çıktığımızda soracağınız şeylerin bazılarını unuttuğunuzda olur. Bir saat gibi kısa süreye ne sığdırabilirsin ki, Bir saat hemen biter. Ne bulmuşsa nede yitirmişse dönersin geri hücreye gelersin. Çay hazır arkadaş gözlerin gözlerin aydın olsun der çay içerek dışarıdan gelen haberleri ve paylaşır. Görüş yerin geçen konuşmaların ve her haberin değeri vardır. Sevinirsin mutlu olursun bu sürecini diğer hücredeki arkadaşınla paylaşmak sarılmak anlatılmak istersin. Ama tecrit varya 3 kişiden başka kimseyi görüş paylaşamazsın. Komşu hücreden seslenirler gözlerin aydın olsun der, kim geldi nasıllarmış diye sorar. Sağolasın iyilermiş selamları var hepimize diyebilirsin ancak.

Akşam yemegini alırsın, masayı kurarsın, yemeği yer, masayı kaldırırın, birimiz bulaşık yıkar birimiz çay yapar, çay içersin. O arada havalandırma kapısı kapanır. Kapılar kapandığında mektup yazmaya başlarız. İşimize dostumuza, diğer hapis hanedeki arkadaşlarımıza

Aydın- Sanatçılara kart mektup yazarız. Buradaki yaşadıklarımızı anlatırız. Buradaki yaşadıklarımızı dışarıya anlatmamızdan korkarlar. Hapishane mektup Okuma Komisyonu, mektup ve kartlarımıza ölüm orucu propagandası yapıyor diye çoğu zaman imha kararı verirler burada yaşadıklarımızı kimse duymasın, sessizce imha edelim, ama kimse duymasın, sesimizin dahi çıkmasını istemez. Suç duyurusu yapsakta Savcının yaklaşımı değişmez.

Akşam sayımı geç gibi başlar. Sayımdan sonra Her arkadaşımızın kendi programı vardır. Buna göre işlerini yapar. Kitap okur, diğer hücredeki arkadaşla not yazar, gazetelerin köşe yazılarını takip eder, mektup vb okuyup yazmakla saat biri bulur ve ertesi güne başlamak üzere gecenin bir vakti yatıp uyuruz.

Evet F tipi Hücresinde bir günümüz özet olarak böyle geçer.

Yani belli bir mekan içinde, belli sayıda insanlar iş içindedir. Aynı yüzler, aynı yaşam alışkanlıkları ve aynı zaman dilimini paylaşırsınız.

Düşüncelerinizi koruyamadığınızda paylaşacak üretecek bir şey bulamadığınızda adım adım yaşayan ölümler haline gelmeye başlarsınız.

GÖRÜŞ GÜNÜ

Her tutsak için özel, anlamlı günlerden biridir. O gün hapishanenin monotonluğundan farklı bir şey vardır.

Kimisine her hafta gelir görüş, kimisine 6 ayda bir ve belki yılda bir. Buna rağmen hepimiz için anlamı değişmez hiç, hasretimizi karşılıklı paylaşıyorak bir nebze de olsa dindirmeye çalıştığımız onlar...

Hele birde tecrit koşullarında daha da yamandır bu hasret, tecritin gereği olarak her şey gibi aile ziyaretlerinde sayısız sınırlama ve keyfilikler gerçekleşir. Keyfilik iki taraflı olarak hem tutsaklara hemde ziyaretçilere yöneliktir.

Daha kapıda başlar zorluklar. Evladlarına istediği eşyayı getiremezler. Ancak izin verilen sınırlı eşyayı oda sayıyla, kitap içinde aynı şey peşerlidir. Sonra arama kontrolleri ve evladyla yüzleşerene kadarki tüm zaman bir çesit işkencidir. Tüm bu uygulamalarda F tipi onlara şöyle seslenir, "Neden geldin? Gelme! Ben onları canlı canlı pömdüm hücrelerime! Madem geldin o zaman sanada revadır. işkenceler, yasaklar.

Tutsaklar cephesinde de aynı keyfiyet sürer tabi. Ama bunların hiç birisi zevinci hasreti pölpeleyemez.

imkan varsa bir gün önceden yıkanır, temizlenir, üstüne başına çeki düzen verir. Ve bir yandanda günlük yaşam sürerken bir yandanda gözler saattedir. Belen olurmu, gelirse kim gelir... Ziyaret saatinde koridor kapısı açılınca bekleyiş dahada yoğunlaşır.

Ama ziyaretiniz olup olmadığını ancak gardiyan kapıya gelip çağırdığında öğrenirsiniz. ve çıkılır. Kapıda hiç bir montaj gereği olmayan bir ortam ki dönüşte tekrarlanmaktadır. Sonrası gözler koridordeki camlarda yürünür. Camlarda yoldaşlar var çünkü, herşeyini ama herşeyini paylaştığın fakat yüzünü göremediğin bu insanlar şimdi zor bela cama tırmanmış seni bekliyordur. Sadece bir anlık bir karşılaşmada olsa çok çok değerli onlardır. Onlar bizim için gülmek el sallamak, gülen gözlerle karşılaşmak, kısacık bir iki kelime konuşmak bile keyfimizi yerine getirmeye yeter. Kabine geldikimizde o karşılaşmanın güzelliğini yoldaş sevgisininide beraber taşıyoruz.

Ve bir saat başlar.

Bir saate ne sığar! Sıdırmaya çalışırız. paylaşmak, anlatmak... bir saat su pibi akar gider.

Hele birde açık görüşlerde sanki dahada hızlıdır zaman. Açık görüş demek ailemiz ve yoldaşlarımızla kuşaklaşmak, sarılıp elele tutmak demek. Günlere, haftalarca hücredeki sohbet konularının değişmezi olur kısacık onlar.

Tabiki F tipinin sahipleri tahomülsüzdürler. Bir selam, bir sarılma, iki çift söz bile rahatsız eder onları.

F tipinin ilk aşıldığı zaman bu tahomül süzlük pervasızca saldırı biçimindeydi. Ama direnişin duvarlarına çarpıp dağıldı. Dahada dağılacak.

Şimdiki en sevinçli karşılaşmamız bile biraz buruktur. En şen kahkahalarımızda bile hüznün vardır. Bir okadarda direngenlik. Ölmeye ve direnmeye devam ediyoruz.

Bu yüzden ailelerimizin karşısında
başımız dik...

Ama en güzel sohbetlerimizi en sıkı
sarılmalarımızı saklıyoruz oğüne, zafere
saklıyoruz...

İste döndük küçük hücremize
Selamları ilettik yoldaşlara "Başüstüne"
dediler. Komşu hücreler seslendi gözlerin aydın
olsun dedi. Bu arada Bir saattir sigara
işmemişsiniz ya hemen yaktık bir tane şu
yetim çayındanda bir bardak kaldıysa ne ala-
"Daha ne var ne yok" la açılır ve
pider görüs sohbetleri...

SAĞLIK

F tipi denince ilk otla gelebilecek sorunlar arasında yaşanır, yaşadığımız sağlık sorunlarıdır. Sonuçta, tamamen izde etmek, kişiyi insandan, toplandan koparmak ve tek tek bireyler üzerinde kurulan, tecrit politikalarının uygulamaları gereği, hasta ve yor ortamından yararlanarak, hasta ve "rehabilitasyon" olmuş, bireylerin varlığı anlaşılmaktadır...

Burada "rehabilitasyon" den anladığımız: siyasi düşünce ve yaşam tarzından, ideallerden, kimliğinden, değerlerinden vazgeçmiş, tamamen düzene bağlanmış, boş bombası bir insan, kişilik yaratma kapasitesidir. Bunun için her yol denenmiş. Kişi üzerinde oluşturulabilecek baskı, en ufak şeyden en önemli ve büyük sağlanabileceği şeylere kadar F tiplerindeki uygulamaların tümü bu amaçla içindir. Kısa veya uzun süreli olması da, kişilere tecrit uygulamalarına bağlıdır.

Burada yaşadığımız, önemli sorunlar arasında baskı da dediğim gibi sağlık sorunlarımız gelmektedir. Rahatsızlandığımız zaman öncelikle bir gün öncesinden, yani öncelikle günün akşamı dilekçe yazmamız gerekiyor.. Bu dilekçe revire atılmamız için, sabah sayımında sayımı almaya gelen gardiyanlara veriliyor..

Daha sonra revire çıkacağımız zaman (bunun belli bir saati yeti) hücre kapısı açılıyor ve revire gitmek için adımızı atıyoruz..

Revir için koridora çıkınca önce bir arama faslı başlar. Bu arama aynı zamanda revir sonrası, hücreye giriste de yapılan rutin aramadır. Ama tamamen beyhüde. Bir düşünün, hücredesiniz zaten, ufak bir yer. Elbiselerimiz sayılı verilir, kitabımız sayılı verilir, ayakkabımızın içinde yeni yapımında (imalat) demir metal varsa bile o sacı alınmaz. Buna rağmen sıkı bir arama yapılır

Ayakkabıya varana kadar. Bu teyfitik başta dediğimiz, amaçlanan bireyin yaratılmasının uygulamalarından biridir..

Bir gardiyan eşliğinde revir yolu tutulur. Ne zaman revire çıksak yolu uzun tutmak istemişizdir. Baş koridorunda ayak sesleri yoktur. Tan camlardan diğer hücre camları görünmesine rağmen, birilerini görme isteğimiz ağır zaman savasız kalabilir.. Çünkü gidişimizden habersiz olan ağır tutsa masa başında ya da alt kattadır..

Koridorlar... Merdivenler... "Revir odası," yazılı odanın önüne gelmeden önce, gardiyan "biraz bekle" diyecek, başta bir tutuşun olup olmadığını kontrol eder. Burada başka biri varsa hem muayene odasında hem de, muayene bekleyen olursa, sözlü ya da sorulup kucaklaşma gibi şeylerin olmasını engellemek amacıyla bir gardiyan yanında bekler. Buna izin vermemeye çalışır. Buna rağmen yine de birilerini görürsek sohbet ederiz bir kaç saniyelik aralarda. Bu aynı zamanda hücreye geliştirmizde arkadaşlarımıza anlatacağımız kısa bir konu olur..

Muayene odasına girince, doktor önce dosyanızı önüne alır, bir kontrol eder... Bu dosyada sizin daha önceki revir çıkışlarınız, kullandığınız ilaçlar yazılıdır. O an ki rahatsızlığınızla bir alakası yoktur aslında.

Sonra tedavi için sorular sorulmaya başlanır. Muayene edilecekse edilir. Bu muayene pratişyen doktor olması nedeniyle tam anlamıyla sağlıklı bir muayene de değildir. Üstün körü, kabaca yapılır. Ve anlaşılmadığı zaman hastane sekti

tutup tam bir teftiyet uygulayarak "biz istediğimizi yaparız" kavası yaratmaktır.

Tartışmalar, su duyuruları vb. da Siyasi birliğimizden kaynaktaki somusuz kalmaya devam eder. Hekimler de bu durum karşısında rahatsız olsa da emir demiri keser misali sessiz kalmaya devam ederler.

Muayeneler genelde o atmosferde üstün körü yapılır ilaç tedavisi ise reçete yazılır, tahlil vb. ise tahlili yapılır film vb. çekilir ancak sonra direkt hakim tarafından yazınca söylenmez. Hemen alınıp götürülürsünüz. Ya da tahlil sonuçları kesinleşince tekrar hastaneye götürülmeden cezai sağılık sistemi aracılığı ile sonuca iletilir.

Raporu, bulguları ya da rahatsızlıklarınızın tam öğrenme durumu olmaz. Cezai sağılık sistemi ise "ben bilmen", "tahliller teniz çıktı", "su ilaçlar yazıldı." gibi sınırlı ya da geçiştirilen bilgilerle muayene "sonucunu" iletir.

Evet hastane muayenesi de bu şekilde yapılmış olur.

Sonuç olarak hapishanede sağılık sorunu her zaman en son plandadır.

Tecritin yaratmış olduğu tahribatları ise daha da büyük sorunlar yaratmaya devam eder.

F tipine girmeden önce sağılığı çok iyi olan tutsaçlar zamanla bir çok hastalıklarla karşı karşıya kalır. Gözler, mide rahatsızlıkları, kulak ağrıları, halsizlik, uykusuzluk, uyku düzeninin bozulması başta olmak üzere birçok rahatsızlıkla karşı karşıya kalır, kalmaya devam eder.

Ve tecrit meyvelerini topluyorsa bu uygulamalar çok farklı yönleriyle sürer gider.

Aman bellidir.

Ve bideder bu anacı başa çıkarmak için diremeye devam ederiz.

Ama tecrit uzun dönem yapılan sistemli bir işlemdir. Git gide yapılır ve tüm halli sarmaya başlar.

Bilmiyoruz, F tipindeki sağılık konularını ve tecritin sonuçlarını biraz olsun öğretebildi mi?

KOMÜN

Tecrit bireysel kısıtlı dayatan bir işleme yöntemi. Bu 'bireysel' kişilik nasıl dayatılır? Küçük bir örnekle açıklayalım; mesela, sizin bulunduğunuz hücrede çayınız, şekeriniz vardır ama diyetinizli. Her şey yanınızda ki diğer hücrede arkadaşınızın içecek çayı yaktır. Ve siz yan hücreye çay göndermek isterseniz bu yasaktır. E tipi de ben sadece kendi çuğnde çay olup olmadığını düşünmeli, yan hücrede ki arkadaşınızın çayı da. var mıdır, yok mudur düşünmemelisin. Yani 'her koyun kendi başından çıkar' misali.

Bize dayatılan böyle bir bireysel kısıtlı karşı, biz aynı hücrelerde olsakta dört yıldır hep paylaşımı yaşamımızın en çuğnde tuttuk. Elimizde ki kısıtlı imkânlarla paylaşım kültürünü yaşattık.

Burası E tipi, burada paylaşım yasak! Aynı hücrede kalın arkadaşınızın bile bir ihtiyacını resmi yoldan karşılamak yasak. Başka bir hücrede kalın arkadaşınızın ihtiyacını karşılayabilmekse hak getire! Burada aslında paylaşım kendi başına bir sorundur. Öyle demeyin. Her şeyin "yasak" olduğu bir yerde en basit bir ihtiyacınızı karşılayabilmek bile 'yaratıcılık' gerektiriyor.

Hapishane de paylaşım kültürünün yaşatılmasında, temel dayanak; bulunduğumuz kamün işleyişidir. Özgür Tutsaklar için kamün Hapishane'de olmazsa olmazdır. Hele ki hücrelerde bizi bitbirimizden ayırmas, tüm bağlarımızı kopartarak isterlerken... Her yerde, her şeyimizi paylaşmasını bilmişizdir. Bizim bitbirimizle yardımlaşmamızın çuğne setler çekildikçe son dal sığarımıza kadar her şeyimizi paylaşmak için yaratıcılıkla sınır tanımamışızdır.

Örtük yaşamdır kamün. Aynı sofraya diz kurmasakta, bir şey ihtiyacı olan bir yoldaşınız için, elimizde olan imkânlarımızla o ihtiyacı karşılarız. Bunu yaparken her şey sistemlidir. İchi kare'de ihtiyacın karşılanmasını, paylaşımın engellenmesi için bir çok soru çıkarılır.

UMUMİ

Üzlelikle her hafta tüm hücrelerin hesaplarında olan paraşın bilahisi ulır. (Bu arada unutmadan; burada para tüzimlele yarak. Aralar idarede hesapla tutulur.) Bunun için bütün hücreleri ablaşın bir kağıt hesaplanır. Herkes bu kağıda hesabında olan paraşın, eğer o hafta parası kağıtından alacağı zorunlu ihtiyaçları karşılamaya yetmiyorsa, ihtiyaçlarını yazar. Kimin neye ihtiyacı vardır, kimin ne kadar parası vardır, bunlar öğrenilir. Tüm bunlar belirtilip hesap yapıldıktan sonra; hangi hücrenin fazla olarak ne alacağı ve hangi hücreye yollanacağı söylenir. Kimin tarafında.

Bunların sonra yapılacak iş, ihtiyaçları kağıtından almaktır. Ama bu sınırlıdır. Kadar kelam değil. Herkes ihtiyaçlarını idarenin verdiği "kağıt fişi" yazar. İhtiyaçları yazarken hesabımızda ki para ne kadar ise ona göre hesaplanarak yazmamız gerekir. Aileğiniz tarafından yatırılan para size verilmeyen için ne kadar parası olduğunu tam olarak bilmeyebilirsiniz. Ne kadar para yatırılmıştır dediyse, bunu hemen öğrenemezsiniz. Aileğiniz yatırdığı yada posta yoluyla gelen paranın makbuzunu, herney birinin yanında verilebilir size, bir hafta sonra da... size adınıza para yollanabilir ve depar olarak ihtiyaçlarınızı yazarsınız veya eliniz yazarak zorunlu kalırsınız. Ama 3-5 gün önce hesabınıza para yatırılmış, siz bunu daha sonra öğrenirsiniz. Öğrendikten sonra zaman zaman kağıt fişi yazıp, bu ihtiyaçlarınızı karşılamak için idareye dilekçeyle başvurabilirsiniz. Çünkü hafta da bir kere kağıt fişi verilebilir, sizin yazarsa kalır. Kafi olarak bu verdiğiniz dilekçe de kabul edilebilir.

Mesela yine, siz hesabınızda 30 milyon para var diye biliyorsunuz. İhtiyaçlarınızı ona göre yazdınız, ama arada hesabınızdan elektrik parası kesilmiştir. Böyle olduğu için ihtiyaçlarınız tam olarak gelmez. Elektrik parasının ne zaman ve ne kadar kesildiğini öğrenmek için bir hafta bekleyip, paranın kesildiğini öğrenen makbuzunu size gelmesi.

ni beklemek zorundasınız. Bu durum beklenen bir durum değildir. Yani elektrik parasını illa o ayın başında kesecekler diye bir **kurallı** yoktur. İster ayın ortasında, ister yılsonunda keserler. Ne kadar elektrik harcadığınızı da kontrol edemezsiniz. Zira elektrik sayacıyla çalışmıyoruz.

Bir diğer soru da sürekli satılan malzemenin fiyatının değişmesidir. Örneğin çöp poşeti yazılır 600 birimdir. O hafta ise 1 milyon 700 birimlik bir çöp poşeti getirirler. 2 milyon 600 birimlik poşeti yazarsanız o hafta 5,5 milyon dolar hesabınızda ki parayı kontrol edip, hesap edip oya göre belli sayıda başka kağıdı yazmışsanızdır oya size toplu olarak getirilir.

Buğün gibi bir çok irili ufaklı sorun çıkartılır, böylelikle ihtiyacınızı karşılamamız engellenmeye çalışılır. Etkili getirilir, etiksiz getirilince de ihtiyacı olan başka bir hücreye de çözümlerini üretirler.

Bütün bunlara rağmen ihtiyacınızı karşılamak için... İşte buğün sorunu için önemli kısımlar... Çıplak aldıklarımızı dokümanınıza normal yollardan vermek zor! İş başa düşer. Önce aldıklarımızı çözümlene paketleriniz. Paketlerin boyutu ve ağırlığı önemlidir. Yaptığınız paketleri çıkararak ihtiyacı olan arkadaşlara ulaştırmanız gerekir. Buğün içinde paketleri atarken çok dikkatli ve özenli olmanız gerekir. Paketleri atıp da önce karşı tarafa sesleğin haber vermeniz. Eğer kullup, alınacak bir şey varsa havada yakalamasını istersiniz. O zaman paketi düşeceği yer de iyi hesaplamamız gerekir. Çoğu zaman paketler bir kaç hücre, bazen de onlarca hücre etepe gider. Her hücre aynı dikkatli gösterir pakete.

Bazen talimatları da olur paketlerin çıktıları. O zaman bir işin ucuna geçerken yaptığımız rule başlatıp çıktıya talimatı almaya çalışırız. Çıktıya alınacaklarımızı hapshane idaresi çıktıları toplar ve el koyar. Bize geri vermez. İstediklerimizde ne gibi bir cevap alacağımız mekum "Burada F tipi parlatılmak zorunda" Çıktıya talimatları almak

İçin çamaşır ipti yaparsınız kamçıya (Bazen ipinde toklukları olur) şöyle ce-
vap verilir: "Daha önce çamaşır ipti verdim, telrar veremeyiz, yasal". O
zaman pat şişeleri ipce şeritler halinde kesip ip yaparsın. Üyle alimz çaldıkları.

Şoquela ne olursa olsun, çaldığı yere ulaştırılır, çaldığından
malteme. Yani her hâlikânda bir hücrede sipariş varken, diğer sipariş
kalmaz. Yada başka bir şey. Kamçı bunlar için vardır Hapishane de.

Bazen yeni gelen arkadaşlar su ısıtıcısı olmadığı için, çaysız ka-
lırlar. O zaman yine aynı sistem devreye girer. En sonunda ki hıza çay dem-
leyip pat şişelerle o hücreye ulaştırır. İstici sorunuğu giderinceye
kadur böyle halledilir çay sorunuğu.

Özel günlerde kamçı bombardıdır. Çıplak herkes uykusuz bile
kamçı uykusuz! Mesela Bayram sabahı; Herkesin ayağı, kulakçı, hane
kandırma dadır. Mutlaka gelecektir kamçı. Çalka bellekmez. Havalan-
dırma cezalettan kısa bir süre sonra diğer havalanırkamçıya ka-
mçı in paketi. Bayramlaşmaya gelmiştir Kamçı. Çikolata, şeker,
kahve, kalite (sigara) --- Özel günleri de yaşatır ipodina
Kamçı...

Hapishane' de olmazsa olmazdır Kamçı, Kasulka ne olur-
su olsun, Kamçı mutlaka olur.

KÜLTÜR - SANAT

F Tipilerinde Kültür-Sanat faaliyetlerinin en önemli yanlarından birisini anma-kutlama programları oluşturur. Anma-kutlama programlarının dışında türk gecelerinin düzenlenmesi, bloklar arasında ziyaretlerin gerçekleştirilmesi Kültür-Sanat faaliyetlerinin başlıcalarıdır.

Anma-kutlama programları nasıl organize edilir, nasıl gerçekleştirir bunu anlatmaya çalışalım.

Sabit olarak her ay -dünden bugüne- Ailemiz içinde ölümsüzlüğe uğurladığımız canlarımızı ayın ortasında yaptığımız programla anarız. Dine Ölm Örucunda karanfilleşenlerimizi, ayın son günü ortak programla anarız. Bunların dışında ilkeniz ve dünya devrim tarihinde önemli olan yıldönümlerinde programlar yaparız. Bunlar her yıl düzenli olarak yapılır.

F tipinde olan bizler için herşey pratik halledilmesi gereken görevler olarak algılanır. Hepbirlikte, yan yana oturup bir konu hakkında görüş alışverişini yapıp sonucu ulaşamıyoruz. Ve süren bir direniş var; her an bir şhit haberi alabiliyoruz.

Örneğin bulunduğumuz F Tipinde böyle bir haber aldığımızda adını öğrendiğimiz canımızın adını haykırırız. Dalga dalga yayılan bu isim hapishane duvarlarını aşarak dışarı çıkar.

Sonra hızla anma programı hazırlığına başlanır. Şhit haberini alır almaz attığımız sloganlarımız da günün belli saatlerinde atılmaya devam eder.

Ölümsüzlüğe uğurladığımız canımız hakkında

bilgiler toplanarak metin yazar arkadaşımıza ulaştırılır. Bu arkadaş elinde bulunan bilgilerle günün önemine değinen, vurgulu, coşkulu bir metin yazar. Hazırlanan metin bloklardaki kültürçü arkadaşlara iletilir. Daha sonra şehitliğimizin sevdiği, onun direnişini - yaşamını ifade eden türküler, marşlar ve şiirlerden oluşan bir program akışı hazırlanır. Örneğin Ümit Günger yoldaşımızı andığımız programda yer alan şiirlerden biri, kendisinin yazdığı "Son Şiir" adlı şiirdi. (Ki bu şiir son anda yapılan bir değişiklikle programda yer aldı.) Program akışı da aynı program metni gibi bloklardaki kültürçü arkadaşlara iletilir.

Kültürçü arkadaşlar kendi buldukları bloklarda program için gerekli organizasyonu yapar. Program sunuşumuzun yapılması için bloğun ortasında kalan hücredeki arkadaşlar seçilir. Bunlar sloganı attırır, türkü ve marşları başlatır. Marşların bitiminde alkışlara yön verir. Sloganlar tüm blok tarafından duyulmalı ve türkü ve marşları herkesin bitirdiğinden emin olunmalı. Bunun için tüm bloğa hakim olabilecek hücre seçilir sunuş için. Metin ve şiirler bloklarda bunları okuyacak kişilere ulaştırılır. Her bloğun kendi özgünlüğü olsa da metin ve şiirler tüm kitlelerin duyabileceği şekilde planlanarak dağıtımı yapılır. Putsak sayısının fazla olduğu bloklarda metin iki ayrı hücrede kalan arkadaş tarafından okunur. Yine şiirlerin herbiri iki ayrı arkadaş tarafından okunur. Buna göre hazırlık ve dağılım yapıldıktan sonra programın yapılacağı gün içinde diğer dostlarımızın da içinde bulunduğu tüm hücrelere anma için davetiye işleri gören ve programın akışını bildiren

kartlar dolaytirilir.

Bu kartlar o günün önemine ilişkin çizim ve resimlerle hazırlanır.

Örneğin Günay, Muharrem ve Ümit yoldaşlarımızın anma programlarında kartlar 'feda'yı ifade edecek şekilde hazırlandı. Bu kartlarla anma-kutlama programının akışı, yani atılacak sloganlar, söylenecek türküler - marşlar, okunacak şiirler (sirasıyla) ve programın saati tüm kitleye duyurulur.

Genelde akşam 21⁰⁰'de yapılan programdan böylece herkesin haberi olmuş olur ve hazırlığını ona göre yapar her hücre. Programda yer alan ve az bilinen marşlar, türküler olduğunda bunların sözleri de program akışıyla birlikte dolaytirilir.

Tüm bu hazırlıklar yapıldıktan sonra programın yapılacağı saat beklenir.

Program saatinde herkes bulunduğu hücrenin üst katındaki pencereye çıkar ve sunucu arkadaşın programı başlatmasını bekler. Alkış ve istiklalda program başlar. Öncelikle sloganlar haykırılır. Saygı duruşuna çağrı metni okunarak tüm kitle saygı duruşuna davet edilir. Bu anda hapishaneye derin bir sessizlik hakim olur. Sessizliği bir arkadaşın vurgulu, gör sesinden çıkan şiir bozar. Saygı duruşu sona erdikten sonra metin okunarak türküler ve marşlara geçilir. Çoğu doruktur. Marşlar okunurken bazen alkışlarla bazen de pencere kenarlarına vurularak ritim tutulur. Ve son olarak sloganlar atılıp umudun adı haykırıldıktan sonra, sunucu yapan arkadaş "herkese katıldığı için

teşekkür" eder ve program bitirilir. Herkes birbirine "iyi akşamlar" diler ve buldukları pencereden hücrelere çekilir. Program bitisi aynı zamanda kültürcü arkadaşların rahatladığı, kendini mutlu hissettiği andır. Programı başarıyla gerçekleştirmek ve her şeyden öte canlarınıza layık bir program yapmanın huzuru ve mutluluğunu yapar.

Burada bir noktaya değinmeden geçmeyelim. Bazı önemli günlerde, örneğin 30 Mart, 1922 Aralık, 20 Ekim gibi tarihlerde yaptığımız programı sabahın erken saatlerinde başlar, halaylar çekilir, türkü geceleri düzenlenir, anonslar yapılır. Bunların programlara renk katan ayrı bir işlevi vardır.

Türkü gecelerimiz ise başlı başına ayrı bir şenlik havasında geçer. Öncelikle kültürcü arkadaşlar seslerin karışmaması için bloklardaki "türkü gecesi" saatini belirler. Her blok buna göre ayrı gün ve saatte türkü programının hazırlığını yapar.

Güne kültürcü arkadaş davetiye işlevi gören bir dolazım kartıyla türkü gecesini kitleye duyurur. Burada da programlarda olduğu gibi bölgenin ortalarında bulunan hücrede kalan arkadaş süreci dur. Söyleyecek olan kişinin (ya da hücrenin) ismini ararsa eder. Herkes birer türkü söyler. Bazen ikinci tur düzenlenerek ikinci türküler söylenir. Türkü gecelerinin özelliği belli bir programı olması ve herkesin istediği türküyü serbestçe söyleyebildiği bir gece olmasıdır.

Kaldığımız hapis hanede programlar kısaca böyle şekillenir. Programların costulu geç-

mesi, etkisiz tamamlanması için harcama
qaba, yapılan arna ve tutlamalarımızın
bararisiyla bizleri mutlu eder.

Şüphesiz etiket kalan şeyler de olur. Ancak
bu koşullarda çabaları - bacaları aşarak en
güzel programları yapmak için her zaman
daha fazla emek ve çaba sarf etmeye çali-
şarak güzel şeyler başarmayı hedefleriz.

Bilmiyoruz bir nebe olsun buradaki
arna- tutlama ve terts programlarımızın
yapılığını anlatabildik mi, sizlere hissettire-
bildik mi?

MAHKEME YOLCULUĞU

Alşam saat 8'de, sayımda mahkemeniz olduğu söylenir ve sabah sayımdan önce mahkeme için hücrenin kapısı açılır. Hücrenin kapısının açılmasıyla birlikte, alşam mahkemeden tekrar hücrenize dönünceye kadar devam eden "Mahkeme işkencesi" de başlamış olur. Bu işkence Eşinde keyfilik, dayatma şeklindedir. İdare hemen hemen her şeyi, elindeki bütün olanakları kullanarak, "Mahkeme günü"nü sizin için bir işkence haline getirmeye çalışır. İlk adım "arama"dır. Alşam, hücrenize dönünceye kadar birkaç aramadan geçersiniz. İlk arama, sabah erkenden hücrenizden çıktığınızda, hemen çıkar çıkıncaya kadar hücre kapısının önünde olur. Hücrenizi elle ararlar, ayakbağınızı da aykurtmayı dayatırlar. İlk arama bundan oldukça sonra, yanınızda kâzın bir, kâzın iki gördüğün sağıncıda solunuzda, koridorlardan geçerek hapishanenin idare kısmına yakın bir bölümdeli X-ray cihazının önünde tekrar aramaya karşılaşırsınız.

X-ray cihazının olduğu bölüme kadar geçtiğinizde koridorlarda, yanınızda daima, en az bir gördüğün vardır. Ve bunun yanı sıra, yine bütün koridorlarda kameralar vardır. Ayrıca siz koridorlardan geçtiğinizde sırada başka hiçbir tutukluyu / arkadaşınızı görme imkânınız yoktur. Mahkemeye gidenler tek tek, sırayla hücrelerinden çıkarılır. Böylelikle kendi davanızdan olan arkadaşınızı bile, koridor da kaçtıktan dahi olsa göremezsiniz. Böyle olmasına rağmen üstüste aramalarla karşılaşırsınız.

Blogun ana koridorunda sağı soldu pencereler vardır

Bu pencereler o blaktaki bazı hücrelerin havalandırılmalarına bakar. Hücrelerdeki tutsakları, havalandırmanın acıklı olduğu saatlerde gözetlemek içindir. Siz hücreden alıp X-ray cihazının olduğu bölüme giderken veya dönerken yarıyolda gardiyanlarla bu koridordan, pencerelerin önünden geçersiniz. Geçerken göçünüz hep bu pencerelerdedir, راستی eseri bir arkadaşınızı bu pencerelerden görebilmek umuduydu. Belki clinizi uzatıp bir "Merhaba" demek için, Geçerken denli gelirse, göreceğiniz görebilirsiniz ancak. Çok kısa bir andır ama tecrit altında bir tutsak için kısa olduğu kadar önemlidir de. Koridordan geçerken duramazsınız. Yasaktır. Yanınızda gardiyanlar, koridorun hemen başında kameralar ve disiplin yönetmeliği; "Cezai disiplinini bozmak" veya "gardiyanın görevini yapmasını engellemek" veya başka birşey, hiç önemi değil... Disiplin cezalarında herşeyin olduğu gibi bunun da mutlak bir karşılığı vardır ve bulunur...Sadece mahkemeye gidip- dönüşünde geçerti değildir bu durum. Revir, Hastane, Savaklık vb. için yine bu koridordandan geçtiğinizde içinizde her zaman "Acaba birisini görebilecek miyim, bir 'merhaba' diyebileceğim miyim?" heyecanı vardır.

Amaç yanıltıcıdır. "İslah etmek", düşüncelerinden vazgeçirmektir. Kendiniz dışında hiç kimseyi, yoldanınızı düşünmemenizi, ona bir 'merhaba' demeyi bile aklınızdan geçirmemenizi sağkumalıdır. "Boşver boşkalarını, sen sadece kendini düşün, kendini kurtar"... İcû, iceti budur işte... Hani "Özden irak olan, gönülden de irak olur" derler ya, biraz buna benzer bir yöntemdir kullandıkları. Ama sadece

bu değil. çünkü söz konusu olan, düşünceleri, idealleri için yasağın ve bunun için tutulmuş bir devrimci olduğunda "gözetimden uzak tutmanın" yeterli olmayacağını bilirler. Fiziki yontuzlaştırmanın yanında disiplin cezaları, onursuzca dayatmalar, keyfîlikler, saldırılar ussacası bir acı yöntemde kullanılır. Mahkemeye giderken de bunlarla karşılaşmanız mutlak.

Koridorlardan geçip X-ray cihazının önüne geldiğinizde yine burada arama sırasında başka hiç kimse yoktur. Ancak burada gardiyanlar fazladır. Bazen öyle olurki 10-15 gardiyan yontuzca. bir tek sizi "aramak için" ordadır. Biricik arkadaşınızın burada "arama" denilerek saldırıya uğramıştır. Ve tabii tahmin edildiği gibi bu saldırılardan ~~sonra~~ sonra yapılan suç duyuruları sonucunda hiç bir cezai görevlisi hakkında herhangi bir soruşturma yapılmamıştır şu ana kadar.

Burda önce duyarlı kapıdan geçersiniz. Duyarlı kapıdan geçebilmek için üzerinizdeki metal (acem eşyalarınızı çıkartmanız gerekir. Bu eşyalarınızı çıkarttıktan sonra duyarlı kapıdan geçilir. Duyarlı kapıdan geçilmesine rağmen burada telara üzerinize elle aranır. Ayakkabınızı çıkartmanız istenir. Çıkartmadığınızı, böyle keyfî bir aramayı kabul etmediğinizi söylediğinizde hemen birkaç gardiyan sizi tutar ve başka bir gardiyan zorla ayakkabınızı çıkartır. Arama denilerek yapılan saldırılar da bu esnada olur genellikle. Daha sonra duyarlı kapının diğer tarafında üzerinize bir kez daha aranır. Evet illi 60 adım geride arandıysanız ama bir daha aranırsınız. Ayakkabınız zorla çıkartıldığı için bir ~~kez~~ daha giymez, elinize alır, bu keyfiyeti protesto edersiniz.

Bu aramadan sonra sizi "Tecrit odası" denilen bir yere götürürler. Burada bir süre, sizi mahkemeye götürecektir.

olan Ring aracını beklemeye başlıyorsunuz. Ring aracı hemen hazır olmadığı için, mahkemeye götürülecekler önce bu tecrit odasına konulur. Böyle bir kaç tane oda vardır. Genellikle, aynı hücrede kalanları -aynı davada yargılanıyor olsanız bile- aynı odaya koymazlar. Ancak ağır mahkemeye gidecekler çok fazla olduğu zaman mahkemenin, dava ortoginisiyle ~~konularak~~ aynı odaya konulabilirsiniz. O zaman burda dava ortoginisiyle konuşmaya imkânı bulursunuz. Tecrit odasında kısa bir süre bekledikten sonra Ring aracı cezaevine girişine yaklaşıyor. Gardiyanlar gelip, size bu Tecrit odasından alıp ring aracının önüne getirir ve askerlere bırakır. Burada bir kee de askerler tarafından arama yapılır. Kelepçeler takıldıktan sonra ring aracına binersiniz.

Ring aracı... Eğer şanslıysanız, eski tip ring aracı denli gelirse ağır, kâhün dava ortaklarıyla birarada mahkeme yolculuğu yaparsınız. Bu yolculuğun genellikle güzel bir yolculuk olduğunu belirtmek gerek. Tecrit altında, aynı hücredeyken yanınızda ^{iki} iliydışında başka hiç kimseyi görmeden, sohbet etmeden geçirilen aylardan sonra dava ortaklarınızla biraradeyken artık. Bir süre sohbet etme, hasret giderme imkânıdır bu yolculuk. Hele bir de dava ortoginisi olmayan, mahkeme gününü sizin mahkemeninle aynı güne denk gelen başka bir arkadaşınız da varsa, bir kat daha şanslısınız demektir. Belli, tutululanmadan önce dışardan tanıdığınız, bir konu şeyi paylaştığınız bir arkadaşınızdır ve bu mahkeme gününü sayesinde belli de yıllar sonra ile karşılaşmanızdır. Genellikle kalınma bir şans.... Tecrit nedir? Belli de "Tecrit" denilen şeyin ne olup olmadığıni anlamak için bu karşılaşmayı yaşamak gerekiyor. Evet "insan hücreye sığmıyor". Hücresinin bir "insan" için çok "dar"

olduğunu bir kez daha anlarsınız böyle bir karşılaşmada. Yıkardır aynı hapsedenide olduğunuz halde yüzünü hiç göremediğiniz, karşılıklı güçlerinin laine bakarak sohbet edemediğiniz bir yoldayınızla bu karşılaşmanız bir mahkeme gününün sizin için en önemli anlarıdır... Böyle olduğu içindir ki, 2.5 saat süren bu yolculuk size çok kısalmış gibi gelir. Cabuası geçer. Nevi geçtiğini ankyamazsınız. Mahkeme gününden çok sonraları bile, mahkemeyi başka hiçbir şekilde değil bu karşılaşmayla hatırlarsınız.

Dikkat ettiyseniz "Eğer zıstlıysanız" diyerek bunları anlattım. Yani eğer eski tip ring aracıyla mahkemeye götürülürseniz bu dediklerimi yaşayabilirsiniz yoku eğer "yeni tip" ring aracıyla mahkemeye götürülürseniz, bunları da yaşamaz imkanı yoktur.

Bu yeni ring araçları F tipini aıldıkdan sonra kullanılmaya başlandı Hücres tipi hapseden için hücres tipi ring aracı! Ring aracının içinde iki küçük hücre vardır. Bu iki küçük hücreye konular tutuklular. Hapsedenlerdeki tecrit bir mahkeme günü için, bir 2.5 saat için bilte olsa kesintiye uğramamalıdır! Bunun için ring aracında da tecrit edilirsiniz Her zaman olduğu gibi burada da, genelde, aynı hücrelerde kalan tutuklular aynı hücrelere konular. Birbirlerini görmeleri engellenir.

Yaklaşık 2 metreliklik küçük bir kutu gibidir ring hücresi 0 kadar dardır ki, yolculuk boyunca, elinizi kolunuzu bile doğru dürüst hareket ettiremezsiniz. Tıpkı bir kutu gibi! Küçük te olsa dışarıyı göreceğiniz bir pencereyi yoktur. Nefes almak zordur, çok dar ve havasız olduğu için. Hücresinin içindeki havalandırma çalıştırılmazsa çok daha acı bir hal alır. Havalandırmanın çalışıp çalışmaması sizin elinizde değil. Asker istemese çalıştırılmaz de, onun keyfine kalmış. "korku, çalışmıyor" der. geçer. Bu dediğim eski

tip olsun 'geni tip' olsun her ilü ring aracı lain de geçerlidir. Mahkeme yolculuğu kolaylıkla, sizin için bir işleneye dönüştürülebilir... Ring araçlarının içi daima pistile (alındır) köpleri alınmaz, temizlenmez. O günün işe bedeli olarak verilen yiyecekler de bir poşete doldurulmuş, ringin bir köşesine atılmıştır. Pomates, kibar, elmek -- evet verilen yiyecekler bunlardır. Yenebilecek gibi değildir çoğu zaman kirlidir. Hem zaten, lielepaell olduğu için ellerinizi dağıtüst kullanamazsınız.

2.5 saatlik boğucu, havesic bir yolculuktan sonra mahkeme binası önüne gelindiğinde henüz işlenic bitmemiştir. Mahkeme binasında bir nezarethane vardır. Normalde, tutsaklar DM'ye getirildikten sonra ring araçlarından alınılıp bu nezarethaneye konulur ve burada mahkemenin başlaması beklenir. Ancak bunun yerine, tutsaklar nezarethaneye götürülmeyp, keyfi olarak, ring aracında o boğucu hava içerisinde bekletilir. Bazen saatlerce bekle-diginic olur. En acından bir elinizi - yücünüzü yıkayıp rahatlamak, biraz kendinize gelmek için tuvalete gitmek istersiniz. Yine burada da askerlerin keyfilliği vardır. Beuletilir, geciktirilir. Tuvalete götürüldüğünüzde bu sefer yeni bir dayatmaya karşılaşırsınız. Keleşeniz ağılmadan tuvalete girmeniz dayatılır. Kabul etmediğinizde tuvalete giremeden geri götürülebilirsiniz ring aracına.

Duruşma saati geldiğinde kollarına ilü asker gören, ellerinizde ayakkabılarla mahkeme salonuna girersiniz. Ayakkabılar çoğu zaman salonu sululmaz. Keyfilliüklerin görünmesi istenmez. Salona gacınce Askerler etrafınızda etten duvar örterler. Mahkemeye gelen aileleriyle göc gözce gelmeniz bile engellenmek istenir. Tecrit mantığı burada bile sürmektedir.

Tutsağın bir mahkeme günü kusaca^{hüyle} gıver dıyebilinir. Tecritin günün 24 saatine yapılmış bir işkence olması gibi, hücre dışında geçirdiğiniz bu "mahkeme günü" de arızalarıyla, keyiflilikleriyle, onursuzca dayatmaları, saldırılarıyla bir işkenceye dönüşürölür. Mahkemeye gidişinizde yışadığınız bütün bu sorunlar, mahkemeden dönerken de aynı şekilde, geriye doğru telvarlanarak yaşanır.

Mahkemeye gitmek için hücreden çıktığınız andan itibaren ne zaman, nerede, - asker ve gardiyanlar tarafından - ne tür bir dayatmayla karşılaşacağınızı önceden bilmek zor. Herşeyle karşılaşmak mümkün.

Bütün bu arızalarla, basulularla, dayatmalarla, tecritte size şunu anlatmaya çalışırlar; "Sana herşey yapabiliirim, yantısın, sen kendini düşün sadece" -- Sana keşüle de olsa onursuzca bir dayatmayı kabul ettirmek, seni bir insan yapan bir devrimci yapan düşüncelerini değıştirmek, seni insanlıktan çıkarmak için uğraşıp dururlar.

Tecrit buclur ve arada bir yer yaluktur. Ya insanlıktan çıkarsın, ya da bir insan olarak, direnerek yaşarsın. Biz her zaman ilincisini yapmaya devam edeceğiz. Bedeli ne olursa olsun.

